Tik-Tak

Årgangene 1898-1903 med titlen: Politikens Tik-Tak.

Årbog, udkom 1898-25.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0160/sknr160650.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

TIK TAK

1911

TIK TAK

Tik-Tak 1911

Redaktion: Vald. Koppel

Tekst: Fru Karen Bramson, Anders W. Holm, Chr. Houmark, Fru Olga Knudsen, Georg Kalkar, Vald. Koppel, Fru Loulou Lassen, Julius Magnussen, Anton Melbye, Georg Nygaard, Andreas Winding.

Tegnere: Vald. Andersen, Sven Brasch, Rasmus Christiansen, Paul Fischer, Gudm. Hentze, A. Hou, Osvald Jensen, Axel Nygaard, Alfred Schmidt, Axel Thiess, Fru Gerda Wegener.

CITY-FORLAGET · KØBENHAVN

Æblet.

Middagstid i Paradisets Have.

En blaalig Dis af Hede over alle Havens Træer. Solen bager, og Bierne summer, Blomsterne dufter, og Frugterne bugner. Hanløven lægger sig dvaskt i Skyggen omme ved Kilden, mens Mutter tjatter ud efter Ungerne; lyserøde Flodhestegab snøfter mildt op af Dammen, store, hvide Køer fraadser i overfed Kløver, og sorte Pantere, hvis Ryg krummer sig menneskeæderisk, nøjes med at slikke sig selv paa Poten.

Alt er Fred!

Henne under det store Æbletræ, hvis Grene bugnende vælder ned over Græsset, har Adam og Eva lagt sig til Hvile!

Det *forbudne* Æbletræ naturligvis.

De ved ikke selv, hvor det kan være — men det er altid dér, de kommer hen. Alle andre Frugter i Haven, maa de spise af, til de gisper af Mæthed — altsaa smager de ikke videre morsomt mere. Men de Æbler *dér!* Sikken de ser ud af Saftighed og Blodrødme! Det er næsten, som det læsker i Ganen bare at *se* paa dem!

Eva har strakt sig dovent i det høje Græs. Hun kigger lidt fornærmet op paa Æblerne —: »hvorfor det nu netop er *dem*, der er forbudte — —? Det er der jo ikke mindste Mening i —!«

Adam ligger paa Albuerne og tilvifter hende Kølighed med et Skræppeblad. Eva nikker rørt til ham: »Hvor han er god,« tænker hun — »han vifter Myggene fra min Pande —.« Hun ser paa Muskelspillet i hans Skuldre — »hvor han er mandig og stærk,« tænker hun — og lægger sig tæt og kælent ind til ham.

»Hvor hun er skær og rund,« tænker Adam — »hvor hendes

Haar er langt og blødt og snoer sig som smaa, vævre Slanger — og se, hvor hun er mig ømt underdanig, saadan som hun nu smyger sig ind ved min Fod!«

Han strækker Haanden ud for at klappe hende, og samtidig faar Eva Lyst til at stryge sin Kind imod hans. Hun løfter sit Hoved — men ak, det lange sorte Haar faar fat om en Æblegren og filtrer sig fast om dens Blade.

Hun smiler og vender Ansigtet imod Grenen — og se! det herligste, saftigste Æble hænger lige for hendes Mund. Og nu *kan* hun ikke lade være med bare at trykke Læberne imod det. Hun føler som en sagte Gysen — hvor det virker fristende køligt mod hendes varme Hud! Aa, bare sætte Tænderne i det en eneste Gang og suge lidt af Saften —! Hun puffer til Adam, som har ligget intetanende og pliret med Øjnene efter en Vipstjært —. »Jeg er saa forfærdelig tørstig,« hvisker hun — »er Du ikke ogsaa?«

Adam drejer sig hurtigt og ser Æblet tæt ved hendes Mund:

»Er Du gal? Vil Du øjeblikkelig give Slip!« — Aa, Du Kvinde med Din Pilfingerhed!»

Turde Du *virkelig* ikke, hvad, Adam? bare en eneste lille Mundfuld —! Se dog, hvor det strutter af Lækkerhed —« og hun kigger lystent over paa ham med sine lysende graagrønne Havøjne.

Og Adam sender Æblet et sky, men tørstigt Blik. Varmen er stærk, og Tungen klæber imod Ganen — hvor lifligt ser det ikke ud, det store, røde Æble mellem Evas hvide Fingre.

»Vi *maa* jo ikke,« mumler han.

»Pyt — *maa* —! Og hvis man saa endda *forstod,* hvorfor man ikke maatte! Aa, men I Mænd, I er bare fejge — og I *tænker* aldrig over noget —!«

Vredt vil hun lade Grenen svippe tilbage igen, men hun har ikke tidsnok givet Slip paa Æblet, og — o, ve! dér sidder hun med det i Haanden!

Hun faar Gaasehud af Skræk — »Det gik af!« gisper hun.

»Smid det,« raaber Adam bleg.

»Jamen det gik jo *næsten* af af sig selv,« siger hun — og Tænderne løber igen forfærdelig, i Vand efter en Mundfuld — men hun tør ikke være den, der *begynder.*

»Jeg vil ikke have en Smule med den Historie at gøre,« meddeler Adam med rynkede Bryn.

»Søde lille Adam, ikke se saa bister ud,« smiler hun — Du skal ikke faa den *allermindste* Ubehagelighed. Jeg tilstaar jo, at det var *mig*, der pillede. Men tag saa en lille Bid, hvad! Se, hvor det ser dejligt ud — — og det er jo min Skyld det hele!«

Det dirrer i Adams Mundvige. »Det er saamænd rigtig — pænt af hende, at hun rækker mig det først,« tænker han — »og siden hun altsaa ovenikøbet vil sige, at det er hendes Skyld det hele — saa,« han rækker Haanden ud for at tage det.

Men hun holder fast. »Ikke mere end det halve! Det skal Du love, før jeg slipper!« siger hun ængstelig.

Stol paa min Ridderlighed,« svarer Adam og kaster mandigt Hovedet tilbage.

Og tilfreds ser hun ham tage den første Mundfuld. Og hun hører den sugende Lyd af Saften, der løber ind i hans Mund, og ser ham lukke Øjnene i umaadelig Nydelse og aabne Munden igen til den næste uhyre store Mundfuld. Og da ser hun, at hansAnsigt viser fuldstændig Glemsel af alt levende omkring ham — og han spiser og spiser - —

»Saa hold dog op,« raaber Eva heftigt — »det er ufor — uforskammet! Du er jo allerede over det halve!

Vil Du øjeblikkeligt give mig Resten —«

Men da hun griber fat om hans Hænder for at tage Æblet fra ham, skubber han hende brutalt til Side.

»Aa, Du graadige og egoistiske Mand,« raabte hun forbitret og borer Neglene ind i Kødet paa hans Arm.

»Av« — han slipper Æblet af Forskrækkelse — »Du arrige Kvinde« — og han ser hende hurtigt sluge Resten af Æblet med smaa vellystfulde Gnask og Kluk. Han slikker sig skuffet om Munden og tænker fuld af Foragt: »Uf, hvor det var smaaligt og misundeligt af hende at tage det fra mig — —«

Og nu er Æblet spist.

Da mødes pludseligt deres Øjne dybt:

Og da ser de, at de er nøgne!

Karen Bramson.

Distraktion

Professoren (der er falden ned ad Trappen): — Hvem kan det være, der gør alt det Spektakel?

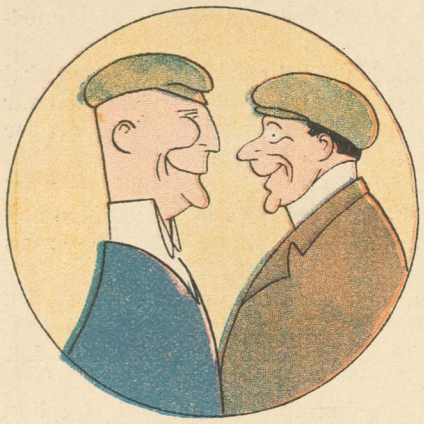

Subtraktion.

— Hvor meget skal han arve?
— 125.000.
— Saa bliver det altsaa 25,000 med det, han har iforvejen.

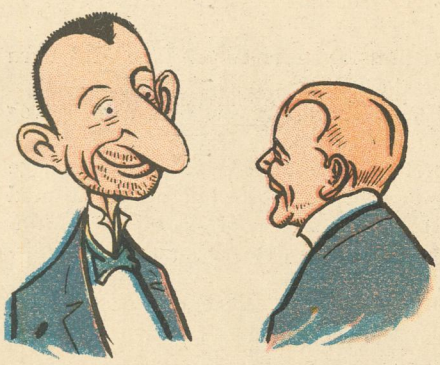

Barberen: — Skal jeg tage det hele væk?
Kunden: — Nej, endelig kun Skægget.

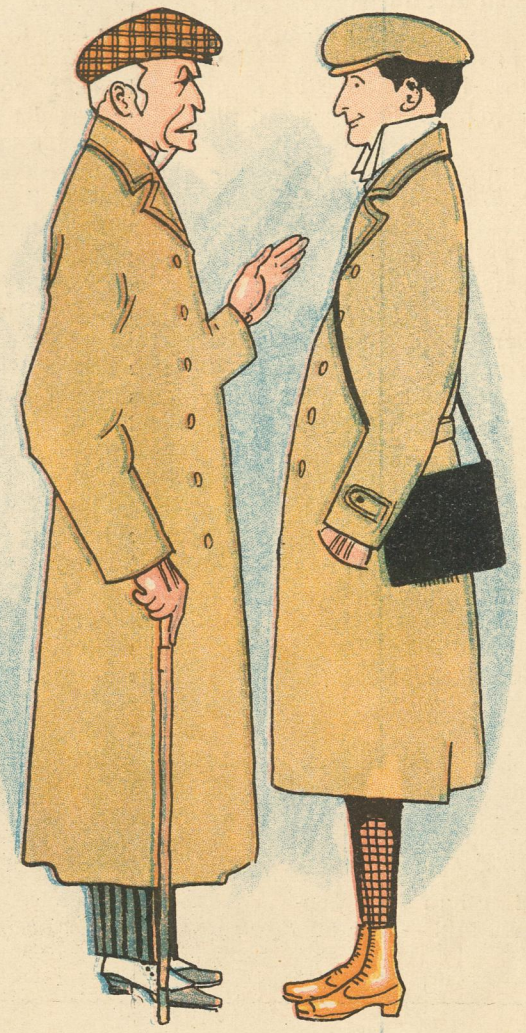

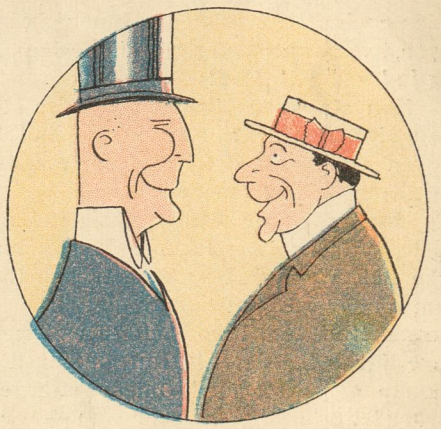

A.: — Hvor har De gjort af deres Hund i Dag?
B.: — Den druknede sig af Sorg over, at den var dumpet til Politihundeeksamen.

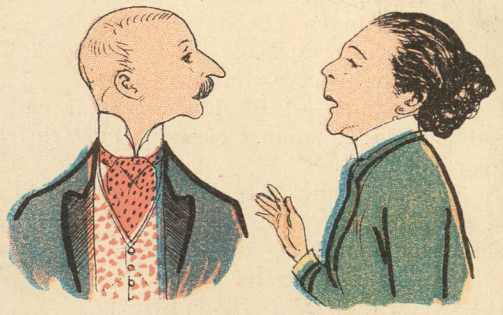

Herren: Jeg tager en Ven, Vinhandler Frandsen, med hjem til Middag. Jeg tror, han har i Sinde at fri til en af vore Døtre.
Fruen; — Er han Vinhandler, saa tager han vel nok en af de ældre Aargange.

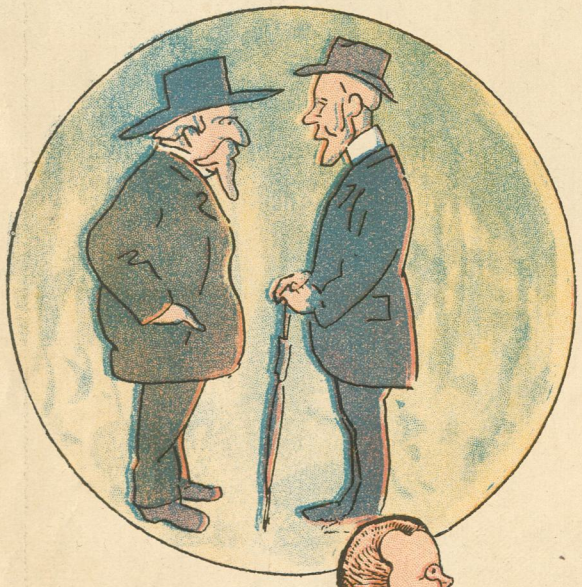

Vennen: —Naa, hvordan gaar det saa med din store Opfindelse, den ny Flyvemaskine?
Opfinderen: — Jo, det gaar rigtig godt, jeg kunde blot ikke faa den til at hæve sig fra Jorden.
Vennen: — Men saa...
Opfinderen: — Ja, nu har jeg lavet den om til en Gadefejemaskine.

En Amerikaners Raad til sin Søn.

Løb aldrig efter en Kvinde eller en Sporvogn. Den næste kommer straks.

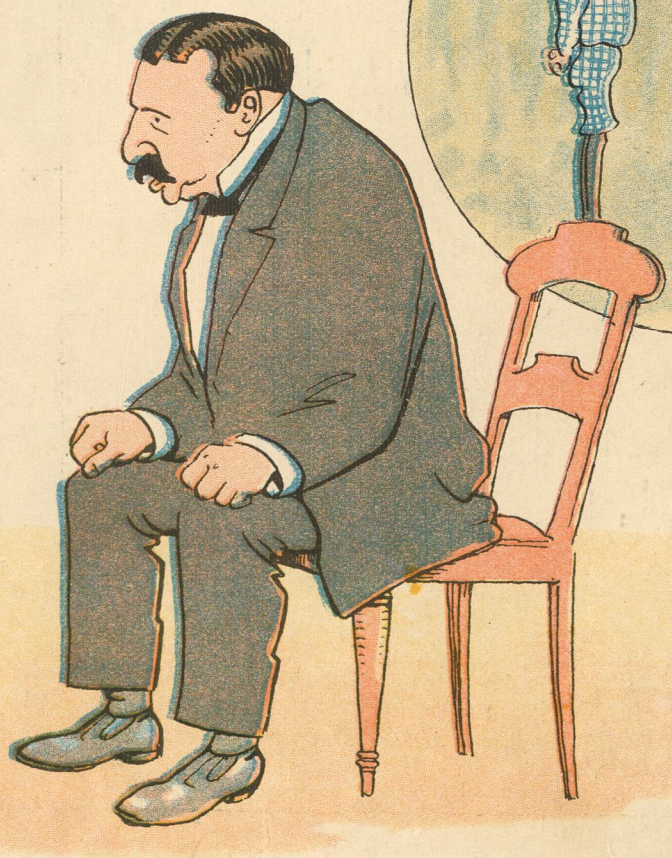

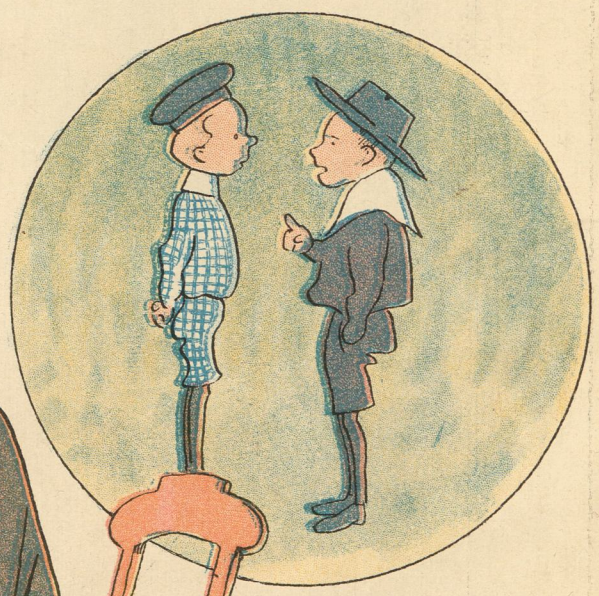

— Har du nogensinde drømt, at du var i Himlen?
— Nej — men jeg drømte en Gang, at jeg sad i en Karusel og spiste Othellokager.

Faderligt Raad.

Faderen: — Vil du en Gang gifte dig, min Dreng, skal du tage en Pige, der er saa nydelig og pæn, at du vilde have hende, selv om hun ikke ejede en rød Øre, og som er saa rig, at du vilde have hende, om hun var aldrig saa grim.

Øjenlægen (til Patienten): — Kan De se, hvor mange Fingre jeg rækker i Vejret?
Patienten: — Nej!
Øjenlægen: — Kan De overhovedetse mig?'
Patienten: — Jo, de groveste Træk kan jeg nok se.

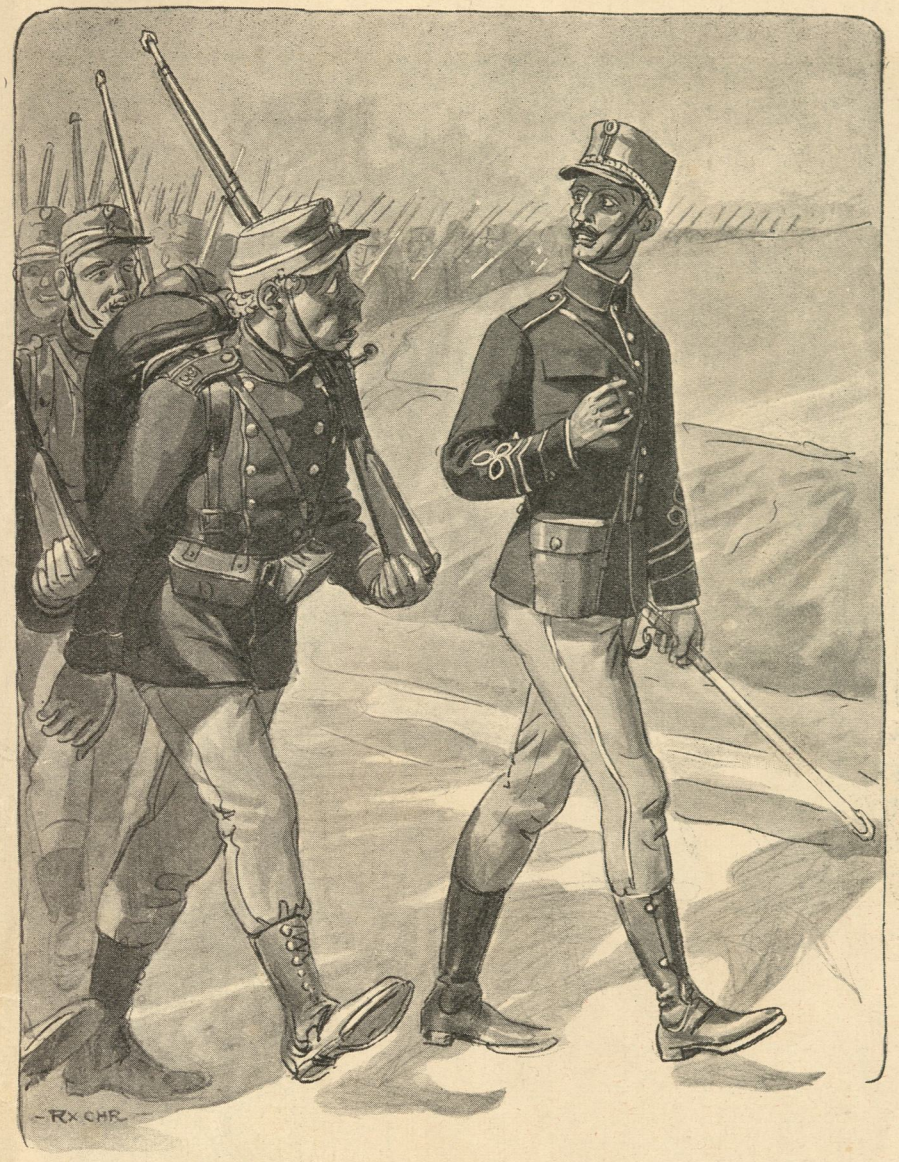

Astronomi

Løjtnanten (der vil prøve, om Soldaterne kan orientere sig i Marken): - Sig mig, 81, i hvad Retning gaar vi?
81: — Mod Syd.
Løjtnanten: — Hvorfor tror De det?
81: — Fordi det bliver varmere og varmere.

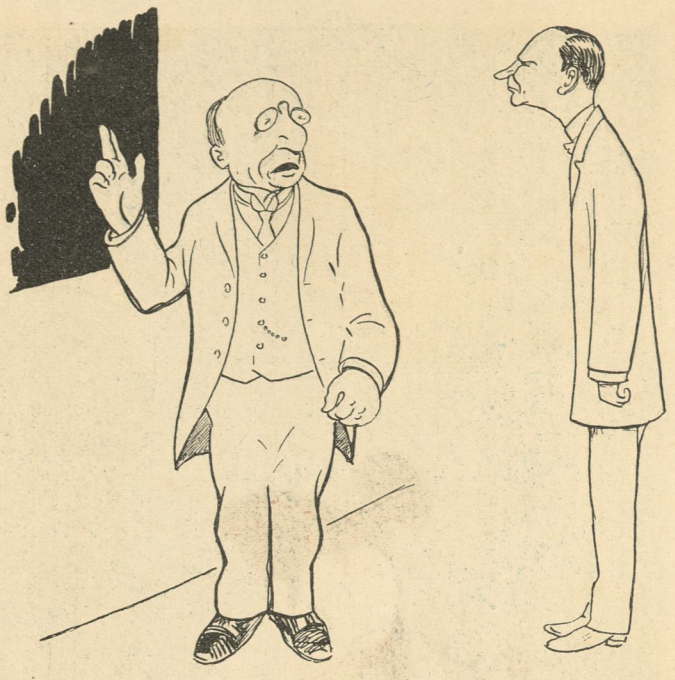

Tiggeren: —Jegforsikrer Herren, jeg har ikke smagt Spiritus i de sidste ti Aar.
Heri en: — Ja saa. Men hvilken Del af Deres Ansigt skal jeg nu tro Deres Mund eller Deres Næse?

Abbevilles Erobring.

(En Fortælling fra Normannertogenes Tid.)

Det er den to og tyvende Juni i Aaret nitten hundrede og elleve, henimod Aften. Fyrst *Winnifred den frejdige* kommer fra London, paa Rejse til Paris.

Winnifred er en ung Mand og dertil meget fager. Hans Haar er blondt som den modne Rugager og hans Øjne blaa som Kornets Blomster. Han har set og oplevet saare meget og er en vis Fyrste. I fire Vintre har Winnifred levet paa *Oriel College* i Oxford. Her vandt han Venner mellem Jævninge, og én blev hans synderlige Ven, den unge *Maharaja Aryabhata af Euhora*, der kaldes Verdens smukkeste Mand.

Prinsesse Toto af Nippon, der ejede alle Kvindesynder, elskedes af begge, og hun bandt ved sit Hjerte Winnifred og Aryabhata til hinanden i ungt Venskab. De mindedes hende gerne, og de ejede hende begge.

Fyrst Winnifred har idag staaet Vidne ved Kongekroningen i Westminster Abbedi. Han har som sit Folks Udsending set Ærkebispen af Canterbury salve George den gæstmilde, og med lukkede Øjne mindes han nu sin sidste Rejse. Det er ét Aar og tredive Dage siden. Han kom fra Paris og agtede sig til Windsor for at følge Edward den vise til Graven, og han forlod Paris med Sorg i Hjertet. Thi han havde været meget lykkelig, og i en sælsom Stund naaede ham hin Morgen i Mai Budskabet om Kongens Død . . .

* * *

Nu skal det siges, at Fyrst Winnifred er meget elsket af Frankerne, og især flokkes Kvinderne om ham. Ogsaa Winnifred tykkes vel om de frankiske Kvinder, men højest af alle elsker han de farvede, der lever i Paris i stor Mængde. Helst mindes han én.

Winnifred holder af at se de galliske Piger danse, og der er i Paris et Sted, som kaldes *Alberts Abbedi*, hvor Mænd og Kvinder mødes i Døgnets sidste Timer, og Natten er fuld af Musik.

Her hændte det en Aften, at Fyrst Winnifred fandt sin Prinsesse. Hun mødte ham i Svalen og tog med bægge Hænder om hans Hals. En Kvinde rakte ham Blomster og sagde: Giv Mademoiselle Toto en Buket! Og hun fyldte en Kurv med hvide Syrener, og Winnifred tog den og gav den til sin Prinsesse. Siden hin Nat synes Winnifred, at Luften er mættet af Syreners Duft.

De blev sammen den Nat, og der var megen Glæde paa Abbediet. Alle vilde de favne Winnifred den frejdige, men han elskede sin Toto. Thi hun var fra Japan, fra den nordlige Ø, som kaldes Nippon, hvor Menneskene er høje og slanke. Totos Dans var af saare og sælsom Ynde, og hendes Øjne, der er skæve, s illede og lo i Smil under Dansen til Winnifred den lykkelige.

Da Morgenen kom, tog Toto og Winnifred hjem. Hun boede ved den brede Vej, der i Mai overskygges af blomstrende Kastanjer. Inde i de kølige Stuer iførte Toto og Winnifred sig, — det var saa hendes Lands Sæd og Skik, — to folderige japanske Silkekaaber, og Winnifred, der fornam Silken mod sin nøgne Hud, sagde efter en Stund, at de, som det sømmer sig Børn af ædel Byrd, burde blande Blod og være som Søster og Broder.

Prinsesse Toto saa længe paa Winnifred,

»Le roi d'Angleterre est mort!«

og hendes Øjne blev meget bedrøvede. Hun svarede:

— *Le roi d'Angleterre est mort!*

— Hvoraf ved du, raabte Winnifred, at Kongen er død! Og han var meget vred over dette Budskab.

— Jeg har vidst det hele Natten.

— Hvorfor har du ikke sagt det før?

— Jeg vilde ikke bedrøve dig.

Da forstod Winnifred, at Mademoiselle Toto var en god Kvinde, og de græd begge over den vise Konges Død, kærligt omslyngede som to faderløse Børn.

* * *

Winnifred slaar Øjnene op i Toget mellem Boulogne sur mer og Paris, og for ham staar Konduktøren.

— Dette Tog, siger Manden, naar ikke Paris iaften. De maa skifte i Abbeville.

En kort Stund senere standser Toget, og Fyrst Winnifred stiger ud. Han beslutter at ville se Abbeville, der er en lille By ved Bredden af en Flod, og Hovedstaden i det Land Ponthieu.

Winnifred den frejdige er meget ensom og meget lykkelig. Allerede forhen glædede han sig over at rejse uden Tjenere, thi Trælle er ofte brydsomme. Nu glædes han dobbelt, fordi han ukendt af alle fandt et ukendt Sted. Paa det lille Torv ved St. Vulfrans Kirke staar Portene aabne ind til et stort Rum, og ved smaa Borde sidder Mænd og drikker. En Mand med et hvidt Klæde over Bugen skænker for Winnifred en grøn Drik, som gør ham vennesæl og munter.

Som han nu sidder her i den stille Sommeraften kommer fra Torvet en skøn Kvinde, blød i Lænderne og med et frodigt sort Haar. Hun ler til ham, og Winnifred byder hende at komme indenfor. Han giver ogsaa hende af den grønne Drik, og hun ler ofte med sine hvide Tænder.

Nu ved Winnifred, at han ikke vil naa Paris denne Aften, og han siger:

— Hvor bor du?

— Ved Floden, Herre!

— Hvad hedder du?

— Raymonde, svarer hun, Raymonde Duchemin!

— Skal vi følges! Vil du?

— Ja, Herre!

De følges ad en ensom Sti, som løber langs Floden, der er lys og bleg, og i hvis Bølger en enlig Stjerne spejler sig. Winnifred husker, at det er Solhvervsdag, hvor Natten er flygtig som den flygtende Flod, og han fremskynder sin Gang.

— Er det langt? siger han.

— Nej, det er her. Men træd sagte! Vi kunde vække hende.

— Hvem?

— Madame.

— Er du ikke alene!

— Nej, jeg passer Japanerindens Barn.

Winnifred ser Lys, som fra en dyb Sal vælder ud over Haven og glider bort med Flodens Bølger. Han ser Mademoiselle Toto, der sidder bøjet over en lille Seng.

— Godaften, Toto! Saa fandt jeg dig!

— Hvoraf vidste du, Winnifred, at jeg var her?

— Aryabhata har sagt det. Jeg ved ogsaa, at du har en Søn.

Toto smiler og nikker:

— Sagde Aryabhata dig ikke, at det er en Datter? Se hvor den lille Prinsesse ligner sin Fa'r!

Da bøjer Winnifred den frejdige sig ned og genkender sit Barn, og Barnet ler til sin Fa'r og strækker Armene op imod ham. Winnifred trykker sit Barn ind til sig. Hendes Øje er skæve, men blaa som Kornets Blomster. Hendes Silkehaar er flettet paa østerlandsk Vis, men det er gult som den modne Ager. Han lægger Barnet tilbage paa Puden og siger:

— Toto, vi drikker paa vort Barns Lykke!

Toto vender sig og beder Raymonde gaa efter Vin. Og Raymonde, der er rød som dryppende Blod, gaar efter Vin.

* * *

Solen staar højt i den østlige Horisont, da Winnifred den frejdige rejser sig. Han løfter sit Bæger og taler:

Toto, elskede Fyrstinde, du har skænket mig i denne Nat den store Lykke, idag blev mit Liv uden Grænse. Og hør! Jeg frasiger mig mine Riger og Lande. Jeg bliver hos dig til mine Dages Ende. Magt og Rigdom er som Blæsten, men en god og klog Kvinde er det milde Solskin. Dit Skød gav mig en Datter, vor Lykke. En Konge død hin Morgen i Mai, men der fødtes en Dronning. Og hun skal herske over Abbeville og alt, hvad Abbevilles er. Jeg tager i denne Stund Abbeville i Besiddelse for din og min Datter og hendes Slægt.

Der vil fra dig, Fyrstinde, og fra mig, Fyrst Winnifred den frejdige udgaa et nyt Folk, som skal erobre Jorden. De vil have skæve, men blaa Øjne, være Geishaer med gyldent Haar. Fra os vil nedstamme en ny Race. Og om tusinde Aar vil Menneskene fejre denne Dag i Mindefesters Pragt. Der vil komme Udsendinge fra Alverdens Lande og Riger, og de vil strides om, fra hvilket Land og fra hvilket Folk Winnifred den frejdige kom til Abbeville. Men jeg vil spotte de Daarer i min Grav! Totto, du er mi Land og mit Folk, thi du, Prinsesse af Nippon, var min Længsel og blev mine Drømme! — — Saaledes talte Winnifred den frejdige. Og dette er Fortællingen om Abbevilles Erobring.

Siden herskede Fyrst Winnifred og Prinsesse Toto i mange Aar lykkeligt over de Abbeviller og Ponthieuer, og Winnifred fik aldrig Kunskab om, at hans synderlige Ven, Maharaja Aryabhata af Euhora, var Fader til Barnet, og fra dem nedstammer en stor og skøn Slægt af Mænd og Kvinder, der har blaa men skæve Øjne.

Andreas Winding.

Og én blev hans synderlige Ven, den unge Maharaja Aryabhala af Euhora.

Diplomatisk.

Fruen: — Nu har jeg fundet et Navn til vor lille Pige. Hun skal hedde Judith.

Herren (der ikke kan lide det Navn): — Ja, det er udmærket. Jeg holdt en Gang meget af en ung Pige, der hed Judith, og det vil smigre hende, om vor lille Pige bærer det Navn.

Fruen: — Nej, det er bedre, hun kommer til at hedde Marie.

Kampen om den ny Foraarshat.

Fruen: — Jeg kan virkelig slet ikke være bekendt at vise mig mellem Mennesker, saadan som jeg ser ud.

Herren: — Véd du hvad! Saa skulde du tage en Tur ud i Zoologisk Have!

En Kattefamilie

Kissemor sidder i Kælderglug,
saa ensom hun klager sit
Mi — av, Mjav.
Kissefar det er en gammel Buk.
Nu har han nok fundet en ny Veninde,
for hvem han sin Elskovsvise kan spinde.
Mjav!

Kissemor lysker sig Pelsen graa
og nynner saa lykkelig
Mi — av, Mjav.
I Gaarden triller de Killinger smaa.
Smidigt de Poterne fra sig strækker.
Se, hvor de kælent paa Ryggen sig lægger —
Mjav!

Kissemor tænker ej mer paa *ham*.
Hun nynner blot moderstolt
Mi — av, Mjav.
Da kommer en væmmelig tyk Madam.
Hun putter i Posen de Killinger alle
og sænker dem — aah, tilbunds i en Balle!
— Mjav!

Kissemor sidder i Kælderglug,
saa ensom hun klager sit
Mi — av, Mjav.
Hun fatter jo ikke et eneste Muk:
Kissefar borte, de Killinger døde . . . .
Hun gnider med Poten sig Øjnene røde.
Mjav . . .!

Georg Nygaard.

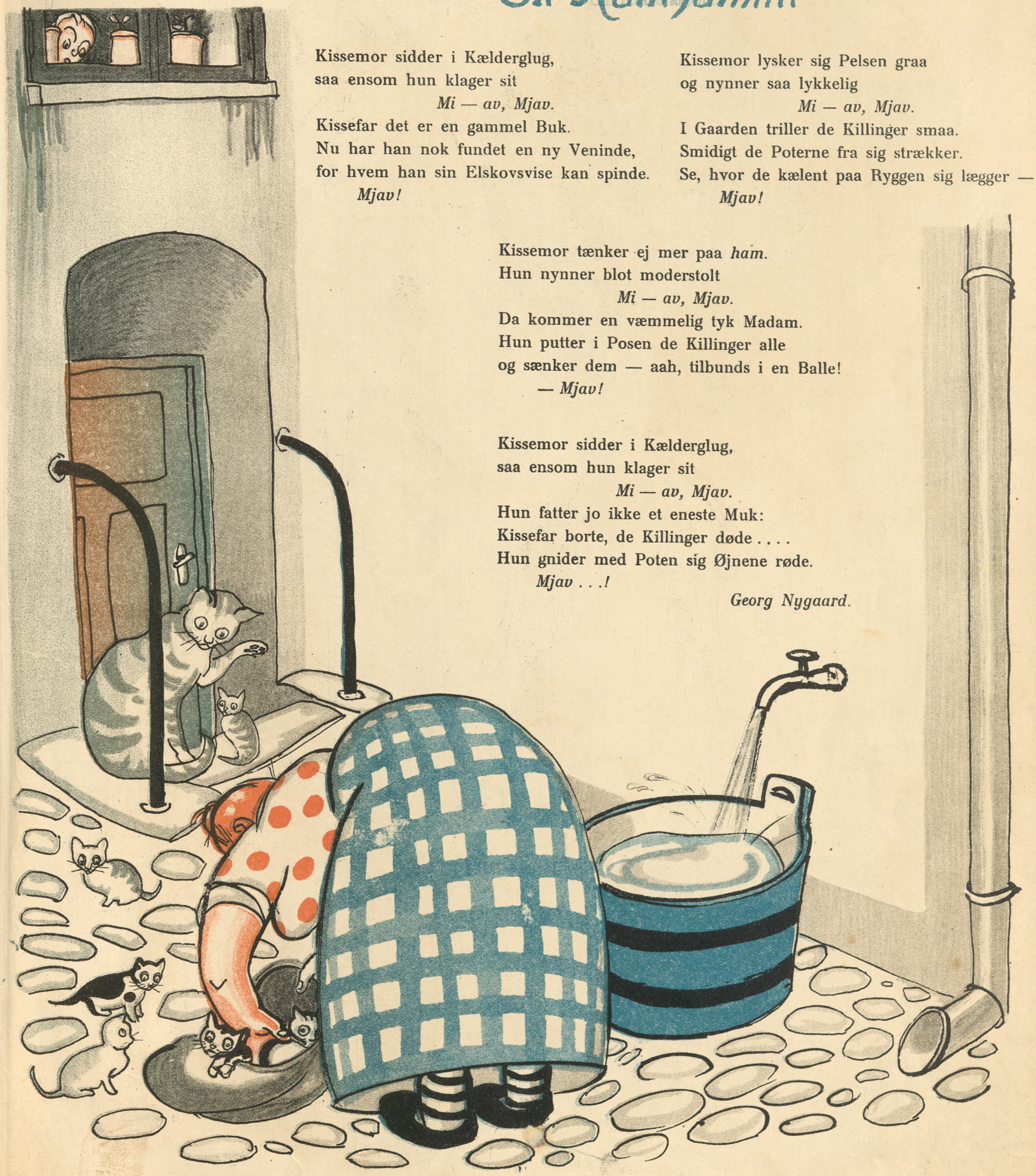

Jernbanekonduktøren: — *Véd De ikke, at De ikke maa have Dyr med i Kupéen?*

Damen (undselig): — *Jeg troede ikke, det gjaldt Dyr, man havde paa sig.*

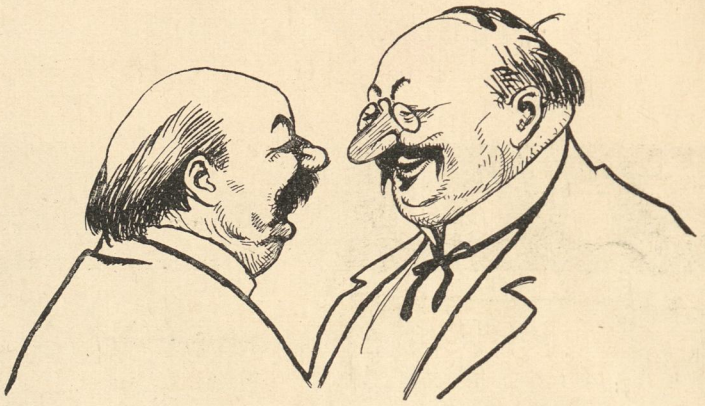

Vore Sagførere

Første Sagfører: — *Hvorfor mener De, at Deres Klient absolut vil tabe sin Kæmpeproces? Har De udtømt alle de Midler, De havde til Raadighed?*

Anden Sagfører: — *Nej, men alle de Midler, han havde til Raadighed.*

Et lykkeligt Par

Han: — *Kære Amalie! Jeg vilde være den Første, der bragte dig den glædelige Efterretning. Ministeriet har i Dag bevilget vor Ansøgning om Skilsmisse.*

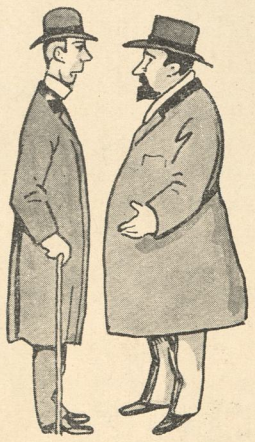

— *Det er ærgerligt, Vi har saadan en yndig Lejlighed, men vi er nødte til at flytte, vi har ikke længere Plads nok.*

— *Er Familien da blevet større?*

— *Nej, ikke Familien, men min Kones Hatte.*

Moderne Børn

Lille Else (opmuntrende): — *Jeg faar engang 100,000 Kr. efter mine Forældre!*

Lille Kaj: — *Ja, jeg tør ikke binde mig alligevel. Det kan være, Du faar Sødskende!*

Paa Kaféen

Gæsten (til Piccoloen): — *Jeg synes ikke, du vokser noget videre?*

Piccoloen: — *Nej, jeg har hele Dagen saa meget andet at bestille.*

Imellem Kriminalretsassessorer

— *Hvorledes fik De det gamle forstokkede Kvindemenneske til at bekende? Hun har jo hidtil haardnakket nægtet alt.*

— *Jeg slog paa den Mulighed, at hun blot havde handlet i ungdommelig Letsindighed, — og saa tilstod hun!*

Ungkarl.

Min Kæreste har været paa mit Kammer.
— Hun var saa lys som Sol og Guld,
da hun kom ind med Favnen fuld
af Blomster og af Bøgeløv
og som en Strimmel Sol paa Støv
forvandlede til Kongeslot mit Kammer.

Min Kæreste har været paa mit Kammer.
Det blev en altfor stakket Frist,
jeg glemte Støv og Slid og Brist.
— Ak, Æventyr . . . og Kongebrud . . . .!
— — -- Hvor savnes der en Støveklud
i en forhærdet Ungkarls kyske Kammer!

Anders W. Holm.

Lille Jens: — Men, Bedstemoder, der er slet ingen Glas i dine Briller.
Bedstemoderen: — Det har jeg slet ikke mærket. Det maa være bleven helt galt med mit Syn.

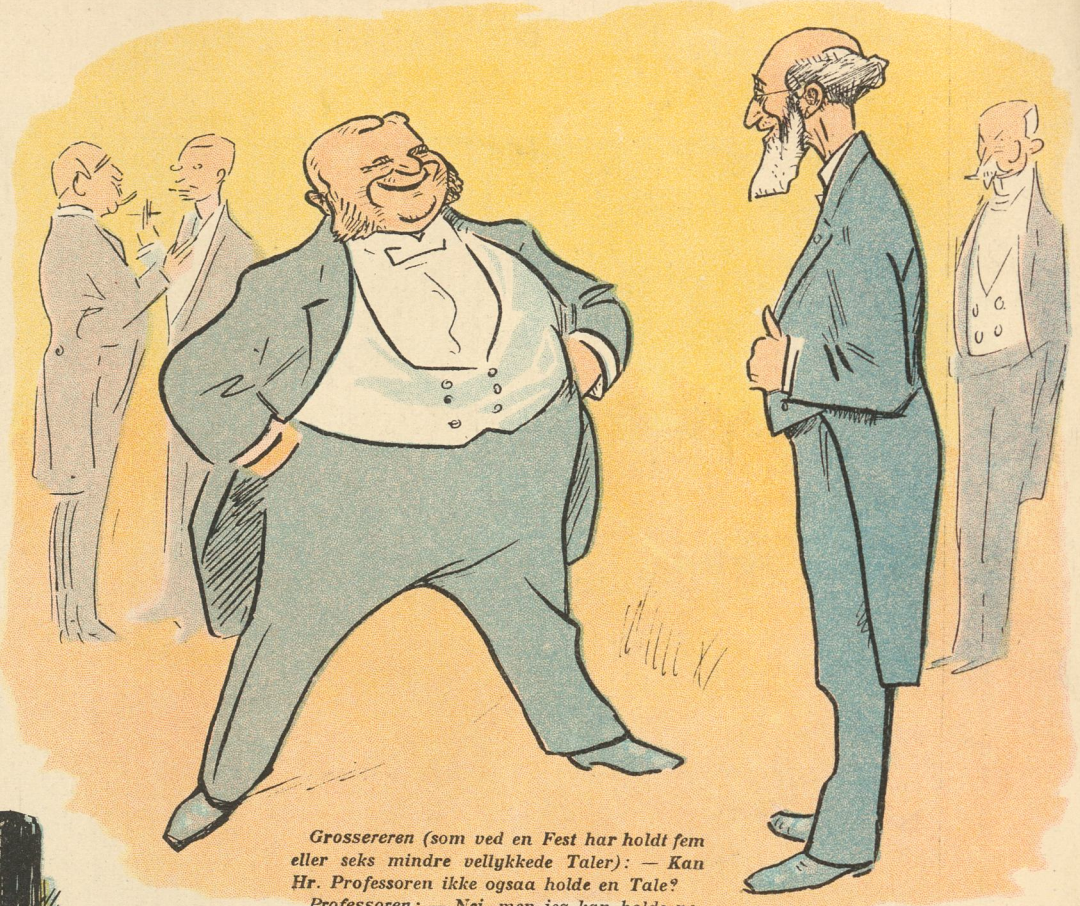

Grossereren (som ved en Fest har holdt fem eller seks mindre vellykkede Taler): — Kan Hr. Professoren ikke ogsaa holde en Tale?
Professoren: — Nej, men jeg kan holde noget, De ikke kan.
— Hvad er det?
— Min Mund.

I Telefonen.
— Hallo! Er det dig, søde lille Skat?
— Ja, det er mig ... hvem er det, jeg taler med.

Fruen (der møder sin tidligere Tjenestepige paa Gaden): — Goddag, Maren. Hvor er De nu?
Maren: — Jeg er ingensteds. Jeg er bleven gift.

— Tænk Dem, Fru Petersen, i Nat drømte jeg, at der var En, som stod og plukkede Fjerene af min Kanariefugl!
— Det var dog rædsomt! Hvad gjorde De saa, Fru Hansen?
— Ingenting, for i det samme vaagnede jeg.
— Aa, det var da godt, saa behøvede det lille Kræ ikke at lide længere.

Regnelœreren: — *Kan lille Hans sige mig, naar der holder 11 Biler i en Gaard, og 7 af dem kører bort og derefter 4, hvad bliver saa tilbage.*
Hans: — *Lugten.*

Sergenten (til Rekruterne): — *Først og fremmest maa I huske paa, at I nu er Militære og ikke Civile. I Tjenesten hører straks al Civilisation op.*

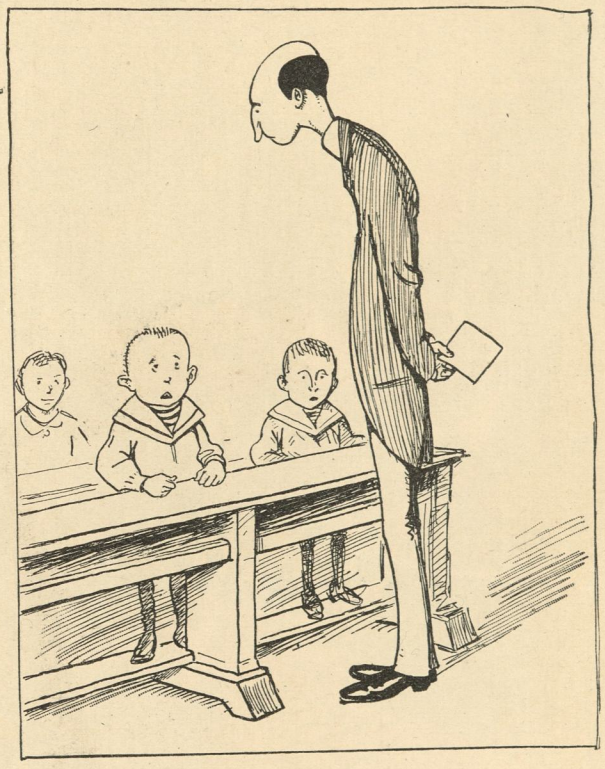

Held i Uheld

A.: — *Jeg kom til at stikke den brændende Ende af Cigaren i Munden. Det er højst ubehageligt.*
B: — *Ja, men det var da et Held, at du straks opdagede det.*

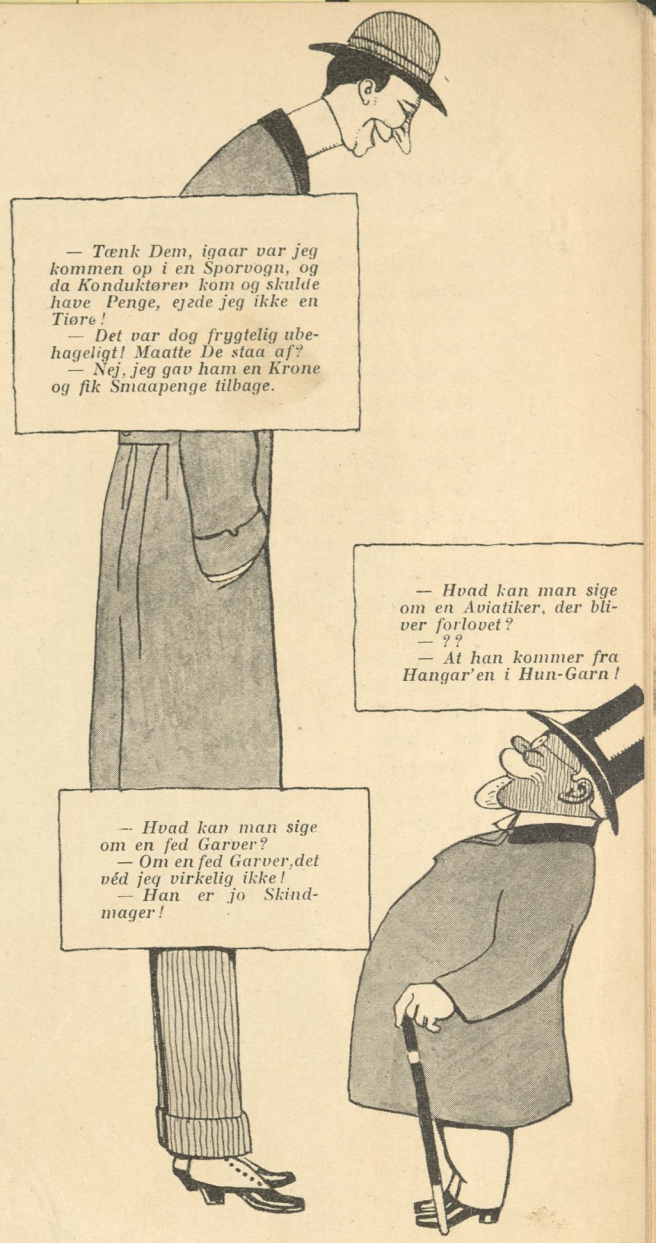

I Skolen

— Hvem var Palnatoke?
— Det var ham, der skød Æblet ned af sin Søns Hoved uden at ramme Pæren.

Kurslisten.

— Nej, sagde min Ven, der er Bankier og Vekselerer og forresten en Pokkers elskværdig Fyr, ganske ligegyldig for det Guld, han tjener, og vellidt af Damerne. Nej, det er slet ikke saa rart at være Vekselerer. Jeg har gode Indtægter, det nægter jeg ikke. Men hvis De tror, det morer mig at skulle staa paa Pinde for Folk fra Morgen til Aften.

— Lukker De ikke Deres Kontor Kl. 5, spurgte jeg.

— Naa, og hvad saa? Tror De saa, at jeg har Fred? De tager fejl. Jeg kan ikke komme ind paa en Kafé, uden at en eller anden i Forbigaaende spørger mig: „Naa, hvordan var saa Børsen idag?" Det maa være, at Folk betragter mig som en Idiot der kun kan tale om Penge. Selv i Selskaber. Træffer jeg ikke for nylig hos nogle fælles Bekendte den berømte Forfatter, Professor X., og De kan begribe, at det var en Begivenhed for mig at blive forestillet for denne verdenskendte Personlighed. Jeg søgte allerede nogle Komplimenter, men han brød sig ikke om, hvad jeg sagde. „Det var morsomt, jeg traf Dem", sagde han, „De er Vekselerer, jeg vilde gerne spørge Dem til Raads. Jeg har noget Sukker." Men saa blev jeg for en Gangs Skyld arrig og sagde: „Professoren tager fejl, jeg er ikke Læge. Men derhenne staar den berømte Specialist i Underlivssygdomme, Overlæge Y. Ham skulde De konsulere!" Og saadan er det med dem allesammen.

— Ogsaa med Damerne, spurgte jeg. Tilstaa, at i den Retning har De ingen Grund til at beklage Dem. Og jeg har ofte forundret mig over, hvorpaa Deres Held beror.

— Det er en almindelig Overtro, svarede min Ven, at Forfattere og Kunstnere, maaske endda Journalister, gør særlig Lykke hos Damerne. Jeg tror — Gud være lovet — at have konstateret det modsatte. Har De lagt Mærke til, hvor mange unge, smukke og poetiske Skuespillerinder der bliver hjemført af solide og pengestærke Grosserere? En praktisk Handlingens Mand, der ikke hengiver sig til taagede Drømmerier, men fra Forretningslivet er vant til at gribe sit Øjeblik og ikke standses paa Vejen af overflødig Sentimentalitet, vil altid have gode Chancer. Jeg tror heller ikke, det er uden Betydning, at man er saaledes stillet, at man kan give sit Kurmageri et elegant og straalende Relief. Men det er jo ikke det, vi skulde tale om. De spurgte om noget. Og jeg kan svare Dem: jo, Damerne er ogsaa begyndt at blive tossede, ogsaa hos dem søger jeg forgæves den Ro og Udhvilen, jeg higer efter ovenpaa Forretningerne. Københavnerinderne er nu lige saa ivrige som deres Mænd efter at spekulere paa Børsen, efter at købe og sælge. Det er for mig Vejen til mangen en lille Fortrolighed og mangt et lille Hjærte. Men det er desillusionerende og var det navnlig i Begyndelsen. Dér sad jeg og formede smukke Ting, begejstret af skønne Øjnes Nærværelse, men pludselig kom — som en Revolver, der blev sat for Brystet — et eller andet prosaisk Spørgsmaal, om jeg nu vilde tilraade at beholde dette eller hint Papir, om det ikke var klogere at sælge og tage sin Fortjeneste hjem, eller hvad jeg mente om et eller andet Aktieselskab.

Naa, det virkede i Begyndelsen som et Styrtebad. Men nu har jeg vænnet mig til det. Og naar jeg siger til en Dame: „Frue, hvor er De dejlig iaften, og Gudbevares, hvor Deres Øjne er ganske anderledes end alle andre Øjne, jeg har set ind i", saa er jeg forberedt paa, at hun svarer: „Saa saa, sid nu rolig med de Hænder, og lad os tale fornuftig, tror De, Dampmøller gaar højere?". Jeg vil endda tilstaa Dem, at det undertiden er ret fordelagtigt for mig. Taknemmelighed er en sekundær, men dog ikke helt uvigtig Faktor, naar det gælder om at finde Vej til en Kvindes Hjerte, og det er virkelig passeret mig, at Kvinder har vist sig taknemlige, naar jeg har givet

dem et godt Raad og ladet dem vinde nogle Hundrede Kroner paa Børsen. — Min Ven standsede et Øjeblik, han smilede og fortsatte:

— Der var især en gift Frue, hun var henrivende. Men en lidenskabelig Spiller. En elskværdig Mand havde hun, og har hun forresten endnu, og et dejligt Hjem. Jeg tror ikke, hun kunde undvære det. Men hun kunde heller ikke undvære Eventyret og Spændingen ved at sætte alt paa ét Kort. Brød hun sig noget om mig? Jeg ved det ikke, og hun gjorde sig det vist heller ikke selv klart. Børsspillet førte os sammen, De ser, jeg gør mig ingen store Illusioner. Men hvilke Timer tilbragte vi ikke, og hvor var hun ikke lærvillig. Hendes Videbegærlighed kendte ingen Grænser, og hendes hurtige Forstaaelse var forbavsende, hun vilde hele Kurslisten igennem, og jeg tør sige, at før vi skiltes, havde det farlige Spil ingen Hemmeligheder for hende.

— Men hvorfor skiltes De i Grunden?

— Ja, hvorfor skiltes vi, sagde min Ven, det var ogsaa kedelig nok. Vi havde haft det dejligt og stadig fundet paa noget nyt, og efter de store, svære Papirer havde vi kastet os over de mindre og fundet, at der var ogsaa noget at gøre. Jeg havde fikset for hende Dansk Svindlerbank, kan jeg huske, og købte et større Parti af Sammensmeltede Trankogerier, af Fynske Granit- og Marmorbrud og allehaande andre mærkelige Papirer. Saa er det pludselig en Dag, at hendes Mand viser sig paa mit Kontor. Han var yderst formel og alvorlig, og jeg forudsaa en Katastrofe. Men jeg er jo vant til at løbe en Risiko og holde mig stram. Det kom frem, at det var en meget fortrolig Sag, han vilde tale med mig om. Huha, huha, sagde jeg til mig selv, medens jeg viste Manden ind i mit Privatkontor; dér fik jeg saa at vide, hvad han vilde: han havde faaet Nys om at hans Hustru spekulerede, og det skulde være sket gennem min store og ansete Forretning, og jeg indsaa nok, at det var ham meget ubehageligt, og han vilde gerne vide, hvordan det stod. Hans Hustru havde bestemt lovet ham, at det ikke skulde ske oftere. Naa, hvad skulde jeg gøre! Nægte det hele, kunde jeg ikke. Jeg tog Tilfældet forretningsmæssigt. „Nu skal jeg se efter i Bøgerne", sagde jeg og gik ud, og lidt efter kom jeg ind og sagde:

— Deres Frue har i den sidste Tid gjort en ren Ubetydelighed hos mig i „Forenede Linnedvarer". Det er det hele.

Manden takkede mig for Oplysningen og gik beroliget sin Vej.

— — — —

Min Ven Vekselereren tav, og jeg og han saa et Øjeblik vist paa hinanden. Saa sagde jeg tankefuld:

— Ja, der findes meget besynderlige Papirer paa Kurslisten.

— Vist gør der det, svarede han.

Og vi tav begge.

Vald. Koppel.

Han: — Saaledes kunde jeg ønske at danse med Dem til Verdens Ende, Frøken!

Hun: — Ja, saa kunde De maaske lære det undervejs.

For Grundloven —

af

Christian Houmark.

Solen bagede i Fru Frandsens Vinduer, hvor Fluerne svang sig i yndefuld Dans over røget Gaaselaar, Rullepølse, brogede og moderne Salater og ægte hjemmelavede Frikadeller.

Fru Frandsen sad og blundede bag Disken. Det var just i Middagstimen og Emmanuel — Kommissen — var sendt i Byen med Varer. Hun trak sit Vejr tungt og dybt, og hendes mægtige Barm steg og faldt hastig under Forklædets hvide Broderier og Mellemværk.

Butiksdøren aabnedes langsomt og Frederikke Frandsen — Fru Frandsens eneste Barn — traadte ind. Frederikke var seksogtredive Aar gammel, Kommunelærerinde, stramt friseret og med en Teint, hvis Skygger og Pletter end ikke det tætteste Slør formaaede at dække. Hun bar fodfri Kjole, flad, stiv Straahat og Ankelsko uden Hæle.

Fru Frandsen slog sine Øjne op for et ondt Blik. Hun holdt ikke af Datterens Besøg i Butiken.

Datteren gik ind bag Disken.

— *Har* du spist? spurgte Moderen i en Gaben.

— Hvor er Emmanuel? svarede Datteren.

— I Byen . . .

— Har *han* spist?

— Nej . . .

Fru Frandsen rejste sig for, som i Tanker, at pille lidt ved Diskens Varer. Der var altid noget at rette ved Fadene og Asietterne, og Fru Frandsens Fingre havde saa svært ved at holde sig rolig.

— Jeg forstaar nu ikke. . . . ., begyndte Fru Frandsen med Øjnene i et Fad med Aal i Gelee.

Frederikke vendte sig arrigt.

— *Hvad* forstaar du ikke? — —

— Man kan vel *tale* om det, indskød Moderen, der frygtede Datterens Sind og hidsige Stemme.

— Saa tal . . .

Fru Frandsen satte sig og lagde begge Hænder paa sine brede Knæ.

— Frederikke, *er* det underligt, at jeg ikke forstaar Dine . . . Dine Følelser for Emmanuel . . . Tror Du, jeg har ofret alle de Penge paa din videnskabelige Uddannelse for at se Dig falde for . . .

Datteren slog sin ene Fod haardt i Gulvet:

— Jeg er *ikke* faldet . . . endnu, tilføjede hun.

— Og hvad *fører* det saa til for Dig, for en Dame af Din Dannelse . . .

— Emmanuel og jeg sælger Forretningen, naar Du engang er død . . . ikke *er* mere . . . rettede hun sig.

Fru Frandsen snøftede og tørrede Svedperler af sine Øjne.

— Aah Herregud, begynder I allerede at regne med min stakkels Død . . .

— Det behøver vi ikke . . . Jeg har *min* Stilling, og Emmanuel skal jeg nok faa anbragt i noget højere . . . Her kan han ikke blive som . . . som min eventuelle Mand. Hvad skal vi have til Middag, slog hun pludseligt om.

— Lidt sprængt And og Rødgrød . . .

Døren gik op. Emmanuel traadte ind. Han var fireogtyve Aar gammel, rund og buttet og iført tynd, hvid Drejlsdragt. Hans blaa Øjne blev borte i Skyhed, da han saa Mor og Datter sammen.

— Gaa saa op og spis, sagde Fru Frandsen, Ærterne bliver kolde.

Frederikke gik foran.

Emmanuel betragtede hendes haarde Smalben, idet hun, langsomt, gik op ad Trappen. Han blev rød ved Tanken om, at Frederikke vistnok anede det.

Frøken Frandsen rullede hurtigt alle Gardiner ned oppe i Spisestuen og satte sig i Sofaen.

— Sæt Dig her, Emmanuel, sagde hun.

Hun spilede sine fem magre Fingre ud og lagde dem paa Emmanuels varme, tykke Knæ.

— Emmanuel, sagde hun, nu *skal* det være forbi. Du skal ikke mere gaa saarende Ærinder med Mors Varer, det passer sig ikke . . . for *min* Forlovede . . .

Hun trykkede sig ind til ham:

— Aah, Emmanuel, hvor Lykken er underfuld . . . Hendes Fingre bevægede sig glidende frem og tilbage over hans Knæ.

Blodet steg Emmanuel til Hovedet. Han klemte sine Arme fast ind til Siden, trykkede sine Ben sammen og lukkede Øjnene . . .

Frederikke gned sit Hoved op mod hans . . .

Hun hviskede ham noget i Øret.

Emmanuel bøjede Hovedet ned mod sit Bryst i smaa benægtende Nik . . .

— Vi vil giftes om Vinteren, Mallemand, sagde Frederikke, det er saa varmt om Sommeren . . .

Saa gik de til Bords.

Frederikke trak i smaa hastige Tag ned i sin meget korte Nederdel. Emmanuel knappede sin Jakke og saa tillukket ud.

— Du, sagde hun, Du maa ind i noget andet . . .

— Jeg kan jo ingenting, svarede Emmanuel troskyldigt-sørgmodigt . . .

— Du *maa*, udbrød Frederikke energisk . . . Jeg har talt med Overlæreren om Dig idag . . . Du skal ikke blive staaende dernede, hun pegede foragteligt ned mod Butiken. Om det saa er Dit eget, søde Haar, saa lugter det af Allehaande og Sildelage . . .

— Din Mor siger, Du elsker mig ikke . . .

Frederikke for ham om Halsen:

— Aah, Mallemand, aah, Mallemand, jeg elsker Dig . . . Det kom, Du ved det godt, Juleaften . . . Kan Du huske, vi kom til at sidde saa tæt sammen ved Bordet, at . . . at jeg mærkede Dig saadan helt ind til mig . . . Mallemand, jeg troede, det var Salmen og Gaasen, der gjorde mit Hjærte blødt, men det *var* det ikke . . . Det var mit Køn, der vaagnede, jo, Mallemand, først den Aften følte jeg mig som Kvinde — hun glattede med Haanden blufærdigt over sin Nederdel — og siden har jeg følt det stærkere og stærkere . . . Aah, Mallemand, jeg drages mod Dig . . . *drages* . . . Jeg drømmer hver Nat, at Du er mig ganske nær . . .

Emmanuel sitrede over et Stykke sprængt Andebryst.

Frederikke satte sig igen paa sin Stol.

— Overlæreren, sagde hun med Gaflen paa Vej til Munden, siger, at jeg skal forsøge at vække Dig politisk . . . Du skal gaa til Møder . . . blive kendt . . . det fører til alt . . .

Emmanuel saa bedende paa hende.

— Hvad vil Du være . . . jeg mener har Du tænkt over Landets sørgelige politiske Forhold? . . .

— Nej . . . ikke endnu . . .

Frederikke fortsatte, blussende af Varme:

— Overlæreren er radikal, det er jeg ogsaa . . . Kantoren er Højre.

— Jeg ved kun, hvad det er at være moderat, sagde Emmanuel, for det er Forpagteren paa Juelsberg, ham vi faa Smør fra i Forretningen . . .

— Moderat, moderat, gentog Frederikke . . . Det er et fladt Standpunkt for et Mandfolk . . . men det er lige meget, saa siger vi det.

Hun rejste sig. Middagen var forbi. Hun havde Regnetime med ældste Klasse Kl. Et. Frederikke smøg sig ind til ham:

— Jeg kommer iaften, naar Du har lukket . . .

— — —

— — —

Emmanuel sad i sin Stue og ventede paa Frederikke. Han boede til Leje hos en Enke, der havde lovet Fru Frandsen at være ham i Moders Sted. Emmanuel syntes stundom, at Enken fandt saa besynderlige Udtryk for sine Moderfølelser.

Frederikke kom med Favnen fuld af Syrener.

Hun stillede sig midt i Stuen.

I Emmanuels Hjærne tumlede tusind onde Anelser.

Frederikke slog ud med venstre Haand og sagde med høj og bydende Røst:

— Jeg har herved paa Festkomitéens Vegne den Ære, at opfordre Hr. Kommis Emmanuel Volmersen til ved det unge Højres Grundlovsfest at holde Talen for Grundloven.

Hun vendte sig og hentede ude fra Gangen et stort Billede indpakket i Avispapir og, som foretog hun en Afsløring, fortsatte hun: Hvorfor jeg herved tillader mig at overrække Dig, til Pryd for din Stue, dette Billede af hans højsalige Majestæt, Kong Frederik den 7de, Frihedens Giver i Danmark.

Emmanuels Øjne blev som blodskudte. Hans Stemme lød febertør:

— Hvad *vil* Du, Frederikke . . .

— Kald mig ikke Frederikke . . . kan Du ikke høre, hvor det lyder af Moders arrige Raaben og Kalden, kald mig Fredi . . . det kalder Overlæreren mig, sommetider . . .

Emmanuel gentog stille og tungt:

— Hvad vil Du, Fre . . . Fre . . . Han brast i Graad: Rikke, brød det ud af ham . . .

Frederikke satte sig hos ham. Hun lod sine Hænder stryge i Kærtegn bag om hans Nakke og over hans spændte Drejls-Ben . . . Men Emmanuel blev siddende som var alle Følelser slukte . . . Hans Øjne hang, store og taarefyldte ved Billedet af Majestæten til Hest.

— Forstaar Du da ikke, Du lille Kære, Du skal tale, *tale* ved Grundlovsfesten . . . Det er en Ære . . . en *Ære* . . . Det er første Gang, det unge Højre byder til Fest her i Byen.

Hun klemte sig ind til ham, men han blev siddende, ufølsom og tung.

— Jeg kan *ikke* tale.

— Det lærer jeg Dig . . . Jeg skriver Talen op, Du bliver ved at læse paa den, til Du kan den udenad . . . jeg hører Dig i den og lærer Dig alle de rigtige Bevægelser . . . Du skal gaa forrest i Processionen, lige under Fanen . . . Aah, Mallemand, forstaar Du da ikke, at nu slaar Befrielsens Time for os to . . . for os to, hviskede hun sagte.

— Du sagde jo, jeg skulde være moderat, udbrød Emmanuel, som fandt han her en Udvej.

— Det er jo lige meget . . . Grundloven er vel givet os alle . . .

Emmanuel rejste sig og slentrede op over Gulvet med de store blaahvide Hænder begravede dybt i Lommerne. Jakken strammede sig om Skuldre og Ryg:

— Jeg *vil* ikke, sagde han.

Han vidste godt, det var første Gang, han brugte de Ord overfor Frederikke.

— Jeg *vil* ikke, gentog han med et Smil og et Udtryk, som Frederikke slet ikke kendte.

Hun rejste sig og saa ham ondt ind i Øjnene:

— Saa Du vil ikke . . . Hun tvang ham ind til sig, kyssede ham, klæbede sig ind til ham, saa han modstandsløst sank om i hendes Arme.

— Vil Du saa . . . vil Du saa, gentog hun elastisk.

Emmanuel nikkede.

— — —

Det var Grundlovsdagen Kl. 12 om Formiddagen. Frederikke gik og klædte Emmanuel paa . . . Hun pressede hans Fingre ind i de hvide Handsker og vadskede hans Haar med Kölnervand, for at det ikke skulde lugte af Løg og Sild.

— Staa saa der, sagde Frederikke, midt paa Gulvet og begynd saa . . .

Emmanuel stod med stive, stirrende Øjne og talte, med Hovedet tilbagelænet, ud i Stuen.

» . . . derfor vil vi haabe, at Fjendehaand og Voldsaand aldrig vil bryde . . . «

Han afbrød sig selv:

— Det er *det* jeg ikke kan sige, Frederikke, det er saa svært.

— Du skal, sagde Frederikke, Lærerinde-strengt, og lagde sine Hænder paa hans feberhede Pande . . . en Gang til . . .

Emmanuel gentog Sætningen, svagt, famlende og med store, bedrøvede Øjne . . .

Enken Jensen var blevet indbudt for at overvære Prøven.

— Er det ikke nydeligt? sagde Frederikke.

Enken græd: Jo, hvor er han kær . . .

Frederikke skred spøgelse-langsomt hen mod Emmanuel og sagde med stiv og stille Stemme og oprejst Pegefinger:

— Saa bliver Du her til Processionen samles paa Torvet. Du gaar ind i første Række, hører Du, ved Siden af Fanen, der bæres af Maler Danielsen, og medens Du taler, ser Du ikke paa nogen, men lige ud i Luften . . . Og imorgen, Emmanuel, imorgen staar *Du* i Aviserne.

Hun og Enken vendte sig i Døren:

— Jeg kysser Dig ikke . . . Emmanuel, det har Du ikke godt af idag . . . Hun pegede paa Billedet af Frederik den 7de:

— Tænk paa *ham* og husk, det er til hans Æreminde, *Du* taler.

— — —

Emmanuel rullede alle Gardiner ned. Han boede i Stueetagen, og han vilde ikke, at Folk skulde kigge ind til ham idag, hvor han for første Gang var i Kjole. Enken bankede paa og stak Ribsgelée og svensk Punsch ind til ham. Emmanuel spiste og drak det Hele, medens han ustandseligt gik frem og tilbage over Gulvet. Et Øjeblik dvælede hans Tanker kun ved de fine, sorte Klæder og de hvide Handsker, der snærrede Fingrene, men han turde ikke tage dem af . . . saa jog alle Rædsler gennem hans Hoved. Hvordan skulde han komme op paa Talerstolen . . . og hvis han gik i Stykker . . . Varmen pinte ham, og den svenske Punsch drev Sveden frem . . . . Blodet sydede og prikkede i alle Lemmer . . . Han kaldte Enken ind . . . Han turde ikke være alene . . . . Enken Jensen hjalp ham Handskerne af . . . . Han bad, om hun ikke ogsaa vilde tage Kjolen af ham . . . . . Enken opfyldte ethvert af hans Ønsker. De satte sig ved Siden af hinanden paa den blødt polstrede Chaiselongue . . . Vesten strammede ham om Ryggen og Maven . . . Enken lindede Rygremmen, og Emmanuel lagde sit Hoved ømt ind til hende.

Enken Jensen hentede mere svensk Punch, og Emmanuel kastede Vesten . . .

Enken sad og vrikkede med sine spidse Gallalaksko og saa paa Emmanuel med Øjne, der drog . . .

Emmanuels Hjerte bankede lydt under Skjortebrystet. Enken Jensen tog hans Hoved i sine Hænder og kyssede ham i Nakken.

Emmanuel gled hidset af Angsten ind i hendes Favn, glemmende Festtale og Frederikke, glemmende, at Livet er andet end Elskovs korte, hede Nu . . .

— — —

Klokken var halvfire . . . Emmanuel hørte Folk vandre afsted til Festen. Han hørte fjærne Musiktoner. Det var Processionen, der samledes. Han klædte sig paa, gik Talen igennem og standsede, der hvor han altid gik i Stykker . . .

Saa satte han sig i Sofaen, fuldt paaklædt, med Øjnene stirrende stumt paa Billedet af Frederik den syvende . . .

Nej, nej, han vilde ikke . . .

Hvad gjorde det, om Frederikke slog op med ham . . .? Nu hvor han vidste, hvad Kærlighed var, kunde han jo søge den saa mange Steder . . . Hans Tanker strejfede flygtigt Enken Jensen . . .

Nej . . . han gik ikke . . .

Blodet slog i hans Tinding . . . Varmen laa tordentung over Stuen . . . Det var, som vilde hans Lemmer sprænge den hele Festdragt . . . Han gav sig til at løbe frem og tilbage over Gulvet . . . Han brølte Talen ud for at døve Ørene for Lyden af Processionen, som nu drog forbi hans Vinduer . . .

Om lidt vilde man søge ham . . . Alle vilde spørge efter ham, man vilde jage Byen rundt for at finde Taleren for Grundloven . . .

Nej, nej, nej, han gjorde det ikke . . .

Kanonsalut drønede ind over Stuen og klirrede i Ruderne . . . Festen aabnedes . . .

Han pressede sine Hænder ind mod sit Bryst:

— Nej, nej, skreg han . . .

Men imorgen . . .

Han saa Frederikkes Øjne, store og straffende . . . og han hørte hendes haarde, strenge Stemme . . . han borede Pegefingrene ind i Ørene og dukkede Hovedet som for et ondt Syn . . . Og Enken . . . nu havde han jo ogsaa givet hende *det*, som kun var Frederikkes . . . Nu vilde *hun* ogsaa begynde at kræve ham . . .

Han hørte Træsko-Skridt klapre gennem de tomme Gader . . .

Det var Bud efter ham . . .

Nej . . . nej . . .

Han for hen til Døren og laasede den . . . Han smed Kjolen, flaaede Vest og Handsker af sig, slurkede Puncheresten i sig og snørede et Reb om sin Hals . . .

Budet fandt Døren laaset. Lidt efter kom Frederikke og Enken . . . . . saa slog de et Vindu ind.

Emmanuel havde hængt sig under Billedet af Frederik den syvende. I den brede, forgyldte Ramme, stod, lige over Emmanuels Hoved, indgraveret følgende Ord: Frederik den syvende, Frihedens Giver i Danmark.

— Min Forlovede er død for en *Sag*, sagde Frederikke den følende Dag til Lærerinderne paa Skolen.

Rettelse: Lin. 45 f. o.: elastisk — læs: eksalteret.

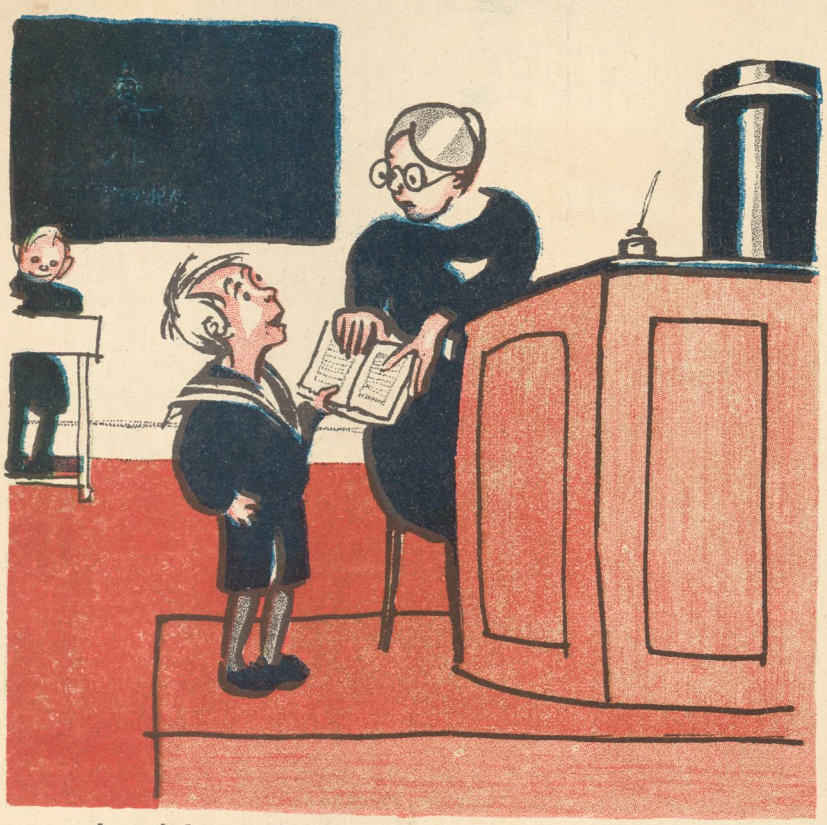

Lærerinden: — Hvornaar døde Valdemar Sejr?
Peter: — Det staar ikke i min Bog.
Lærerinden kalder Peter op til Katederet og viser ham, at der staar: „† 1241".
Peter: — Aah, jamen, det troede jeg var hans Telefonnummer.

Forudseenhed

Guldsmeden: — De ønsker altsaa, at der i Ringen skal graveres: „Fra Vilhelm til Emma"?
Den unge Mand: — Ja, men Navnet „Emma" skal De ikke gravere videre dybt ind.

Det evig kvindelige

Herren: — Hvorledes er det dog, du ser ud?
Fruen: — Tænk dig, da jeg gik over Gaarden, snublede jeg og faldt ned i Kalkgruben. Hvorledes synes du forresten, Hvidt klæaer mig?

Herren (til en ung Dame fra Provinsen): — Har Frøkenen ikke Lyst til at gaa med ind i Tivoli og spise en halv Hummer?
Den unge Dame (spids): — Nej, mange Tak! De maa endelig ikke tro, jeg la'r mig gøre Nar ad, fordi jeg er fra Provinsen, og naar de ikke vil spendere en hel Hummer, saa spis De bare selv Deres halve!

Jonas,

der ikke havde noget fast

Mel.: Og hun havde saadan dejlig krøllet Haar.

Jonas med de runde Øjne og det silkebløde Haar,
Jonas var fra Vuggen alt Familiens Haab,
Det har han nu været — Gud maa vide i hvor mange Aar,
Det er nemlig noget siden Drengens Daab.
Naa, Student er han da bleven — drev det ogsaa til cand. phil.,
Siden da har Jonas taget sig et ganske grundigt Hvil.
Naa ja ja! Livet er jo langt —
Skriften siger: Hastværk det er Last!
Først sig selv man finde skal,
Førend man sig binde skal,
Og man kan vel altid hugge sig lidt fast!

Jonas har studeret Jura, — drev det ogsaa til Sanskrit,
Doktor udi begge — det var Jonas Agt,
Naa, det vared' noget, før han sig bestemte til det Skridt,
Og før han fik Stoffet helt tilrettelagt.
Ak, men ingen Lærer passed, rigtig for den unge Mand,
Og de Lærere, der passed, — ja, dem passed, ikke han.
Naa ja ja! Videnskab — lad gaa!
Doktor — Herregud, et Haab, der brast!
Titel — det er meget kønt,
Og det pynter ogsaa, — skøndt
Gud maa vide, om det før' til noget fast!

Hvorfor gaa den slagne Landevej og blive Embedsmand?
Saa vil Jonas meget heller gøre sit
Til at højne lidt Niveauet for den jævne Middelstand —
Handlen blomstre! Blomsterhandel!! ikke skidt!
Jonas binder smaa Buketter med smaa hvide, røde Baand,
Ak, men Blomster smaa de visne en for en i Jonas' Haand,
Naa ja ja! Blomster — knækket Haab!
Jonas Bægret svang — til højen Mast,
Og det smagte ham saa sødt,
Saa hans Ansigt lyste rødt — —
Ak, men flydende er ikke noget fast!

Afholdssagen den har Jonas ogsaa gaaet og pillet ved,
Skøndt der er jo snart lidt mange i det Fag,
Jonas havde bare ikke Kræfter som den jyske Smed,
Jonas holdt det lige ud en Formiddag.
Men nu skal der være Chance — Jonas er saa himmelglad,
Det er ganske sikkert, Jonas nu skal til „det nye Blad".
Naa ja ja! Højres Venstreblad —
Han skal skrive baade løst og fast,
Han skal skrive Højre-krast
Under Mærket Jod Hans Kvast —
Gudskelov da, Jonas end'lig faar lidt fast!

Jonas er forliebt i Olga, og han frier til Julie,
Li'saa ofte som han faar Emilies Nej,
Jonas render efter alle, næsten alle mulige
Og umulige Smaapiger paa sin Vej.
Jonas han har Ring med Emma, lover Thyra Ægteskab,
Anna bander paa, at Skylden — det er Jonas', denne Flab.
Naa ja ja! De Mænd — aa ja, saamænd!
Det er ikke saadan med den Last!
Jonas slap ej fri — o ve!
Han betale maa for tre — —
Saa for saa vidt har da Jonas noget fast!

Anton Melbye.

Lærerinden har fortalt sine Elever, at detHus iParchim, hvor Feltmarskal Molkte døde, senere var indrettet til en højere Pigeskole.
Næste Dag spørger hun: — Husker I endnu, hvor det var, Molkte blev født
Alle Pigebørnene i Kor: — I en højere Pigeskole.

Patience.

Hver Mandag, Onsdag og Lørdag Aften indtog den halvfjersaarige Vicomte af Pontemolle sin Middag i Palazzo Castroforte, spillede et Parti Patience og lod sig Klokken ti præcis følge hjem af sin ligesaa halvfjersaarige Tjener Paolo. Og hver Mandag, Onsdag og Lørdag Formiddag nedlagde samme Paolo i Marquesa Cæcilies egne Hænder tre blodrøde Roser — de stumme Beviser paa hans Herre Vicomtens usvækkede og ustandseligt glødende Kærlighed.

Saadan var det gaaet i de sidste fyrreogtyve Aar, lige fra den Gang Marquisen af Castroforte ombyttede sin jordiske Rullestol med et Par Himmelvinger, og hvis ikke de højeste Magter havde indblandet sig i Sagen, er der den største Sandsynlighed for, at det heller ikke var bleven anderledes.

Thi skønt Vicomten havde elsket, og Marquesaen havde gengældt hans Følelser fra Tidernes første Morgen, og skønt det havde kostet ham mange molesterede Kalvekrøs og hende mange Taarer, at man aldeles ingen Hensyn tog til deres Sentiments, men at Familien uden Kommentarer bortgiftede Donna Cæcilia til den alderstegne Marquis af Castroforte med Tilliggende — og skønt Vicomtens Kærlighed, som Paolo hver Mandag, Onsdag og Lørdag bedyrede, var usvækket nok, havde dog de mange Aar og de fredelige Patienceaftner gjort deres beroligende Indflydelse gældende. Erotiken var saa at sige i Tidernes Løb gaaet over X og dvælede nu i et højere Plan.

Den Onsdag, da Katastrofen indtraf, var tilsyneladende ikke mærkeligere end alle de andre Onsdage. Paolo havde om Formiddagen afleveret de tre stumme Beviser, Dineren var til Ende, og Patiencen gik sin Gang. Da — forklare det hvo som kan — skete det sælsomme og skæbnesvangre, at Søvnen, ligesom paa salig Torneroses Slot, listede sig ind i Palazzo Castroforte, og at den ikke alene sneg sig over Vicomten og Marquesaen, men at ogsaa Paolo og Marietta, der sad og ventede i Forværelset, bukkede under.

Det var først, da Morgensolen i et ganske utilbørligt Anfald af Skælmeri begyndte at spille paa Vicomtens Næse, at han atter vendte tilbage til Bevidstheden. Langsomt og endnu en Smule uklart konstaterede Excellencen, at hans Livs Tilbedte sad i Armstolen ligeoverfor ham og sov. Hans øjeblikkelige Forbavselse over at finde hende dér veg hurtigt for en varm Følelse af Glæde og Beundring. Aldrig havde han set et charmantere Syn. Toupéen var under Søvnen gledet en Kende ned paa den ene Side, hvilket forlenede Marquesaens Ansigt med en intim og gamineagtig Ynde, der fik Don Pedros Hjærte til at banke i en ny og ukendt Takt. —

Seks rappe, morgenduelige Slag fra det castroforteske Familieur slængte med ét Vicomten ind i Virkeligheden. Du almægtige Gud! Han havde sovet der hele Natten! Han havde paa en ganske utilladelig og ukavallermæssig Maade siddet og sovet vis-à-vis Marquesaen af Castroforte! Hvad maatte denne fortrinlige og korrekte Dame tænke om ham, og — Du hellige San Sebastian! — hvad vilde Folk sige! Hvad i Himlens Navn vilde Folkesnakken, denne giftige Drage, lægge for en Betydning i, at han Kl. 6 om Morgenen saas forlade Palazzo Castroforte i en ophidset Sindstilstand! At tænke sig, at om nogle faa Timer vilde al Storstadens Smuds vælte ned over den reneste og uskyldigste af alle Roms Kvinder! — At tænke sig, at han, af alle Mennesker, vilde være Aarsagen!

Denne forfærdende Tanke fik Vicomten til at fare op fra sin Stol med en saadan Vivacitet, at ikke alene Marquesaen, men ogsaa Paolo og Marietta vaagnede, og ude af Stand til at indlade sig paa nogen Forklaring stormede han ned ad Trappen, fulgt af sin søvndrukne og konsternerede Tjener.

Men Klokken to Torsdag Formiddag indfandt Paolo sig atter i Palazzo Castroforte og afleverede, under de ulasteligste Former, et Brev af følgende Indhold:

> Marquesa! Jeg har — Himlen er mit Vidne — mod min Vilje kompromitteret *Dem*, hvis Rygte er mig dyrest af alle. Jeg tillader mig herved at anholde om Deres Haand.
>
> Deres Tjener
> Pedro Pontemolle.

Og Marquesa Cæcilia, der kendte sin Ven som en Mand af Ære og som vidste, hvad hun skyldte sit Navn og sin Stand, havde Svaret paa rede Haand. Hun samtykkede. — —

Da Vicomte og Vicomtesse af Pontemolle den paafølgende Dag havde overstaaet de kirkelige Ceremonier og var blevne alene med deres ægteskabelige Lykke, var det ikke frit for, at en vis Nervøsitet bemestrede sig Situationen. Vicomtessens Teint vekslede fra det rødeste rødt til det hvideste hvidt, og Vicomten var — rent ud sagt — i den allerbetydeligste Affekt. Idet han med nogen Besvær knælede ned foran sin Hustrus Stol, fremdrog han af sin Baglomme en Armring, prydet med et vældigt Hjærte i Rubiner og en lille Inskription i Brillanter „Læs det," bad han. Vicomtessen stirrede paa Inskriptionen, men de svage Øjne nægtede at tyde Runerne uden Briller, og at ringe paa Marietta lod sig dog under disse Forhold ikke gøre. Men dér laa jo Vicomte Pedro af Pontemolle paa Knæ foran hende, bleg som en Dødning og med et Par Øjne saa bedende, at man sandelig ikke behøvede Briller for at læse det. Den gamle Dame blev saa alteret, at hun kom til at ryste over hele sin Krop.

„Der staar," hviskede han, og nu var det ikke alene Øjnene men ogsaa Stemmen, der tiggede, „der staar: Patience!"

Vicomtessen aandede op. Saa lod hun sine tre Fingerspidser beroligende glide ned over sin Elskedes Haar og gentog med et Smil, der ligesom fjærnede al profan Attraa en Armslængde fra hendes Person: „Ja, ja, min Ven, Patience!"

Olga Knudsen.

ma solo un punto
Fu quel che ci vin-
se.
Quando les
gemmo
il disiato
riso · esser bac
iato da cotanto
amante · questi
che mai da me
fia diviso
bocca:
mi bacio
tutto
amante::
Galeotto fu
libro e
lo scrisse.
el giorno
CERDA WECENER·

Den moderne Samson.

Trods al Bispetro og Dogmatik bliver det vanskeligere og vanskeligere at lempe den hebraiske Fortidsopfattelse efter Øjeblikkets Fænomener. Hvem vil f. Eks. kunne nægte, at der er en betydelig Forskel mellem Biblens Samson og Nutidens? Det er ikke længere *Dalila*, som klipper *Samsons* Haar for at udlevere ham til Filistrene, det er Samson selv, der rager Skægget af for at tækkes Filisterinderne.

Ligesom den gammeltestamentlige Samson havde sin Manddomskraft i Haaret,

saaledes har den moderne Samson sin i Skægget, der faar Lov til at trives, saalænge den er i fuld Behold. Først naar det begynder at skorte paa Kraften, og det bliver nødvendigt at økonomisere, falder Skægget; hvad der indvindes, udnyttes paa anden Maade, og Manden gaar en ny Blomstring i Møde. Han synes, at det glatbarberede Ansigt minder ham om hans Studenterdage, og dette Indtryk bestyrkes af Venner og Bekendte, der forbavsede udbryder: »Gud, hvad har De gjort ved Dem selv? — De ser jo ti Aar yngre ud!« Den tilbagevundne Ungdommelighed stiger ham til Hovedet, han bliver galant og charmerende — hvis han har en Kone, paastaar hun, at han bliver lapset — han føler Blodet bruse hedere gennem Aarerne, en genfødt Erobringstrang stiger op i ham, og han føjer et Par Oplevelser til sin Ungdomskrans.

Alderen, hvori Metamorfosen foregaar, er noget varierende. Den svarer gerne til det

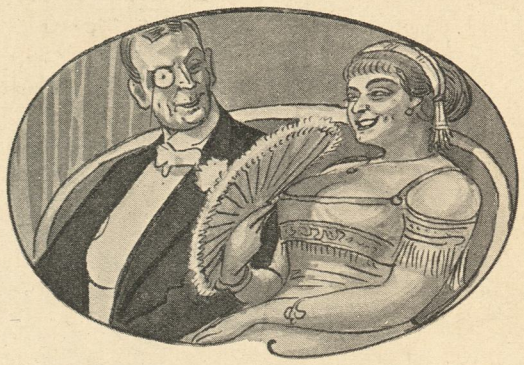

Tidspunkt, da Kvinderne begynder at benytte enhver Lejlighed til gennem en dristig Nedringethed at kokettere med en moden Fylde. Da den Kultur, vi siden Samsons Dage har tilegnet os, ikke tillader noget tilsvarende for Mandsdragtens Vedkommende, indskrænker Manden sig til at blotte sin Overlæbe.

Virkningen er uimodstaaelig. Man husker den kendte Anekdote, hvor en ung Pige siger til sin Veninde: »Du ved nok, at et Kys uden Overskæg, er som et Æg uden Salt«, og Veninden svarer: »Nej, det ved jeg ikke — jeg har aldrig spist Æg uden Salt«. Den passer ikke længere, den er forældet som Bibelens Samson. I vore Dage har Kvinderne en Svaghed for glatbarberede Munde. Tiden har ført det med sig. Manden staar ikke længere som det store Mysterium, Fortidens uskyldshvide

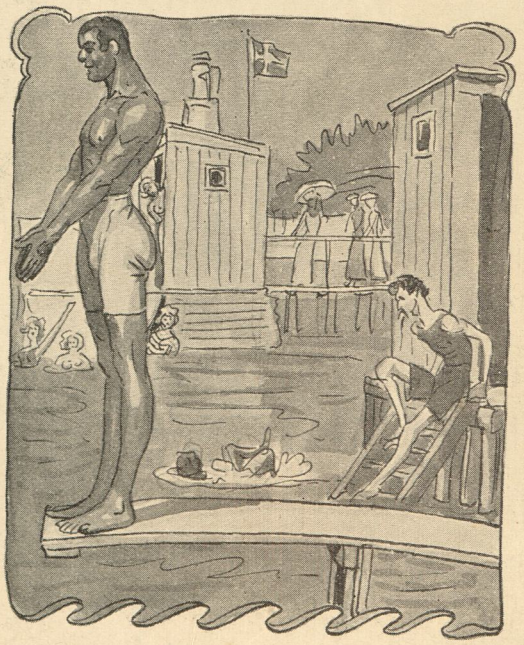

Bælam omkredsede med deres lønligste og mest nyfigne Tanker. Nutidens Kvinder ligger ikke paa Landet i Hornbæk for ingenting; de er vante til at se Skabningens Herre i Svømmebukser, og de er ikke mere hildede i den Forestilling, at det er Skægget, som skaber Manden. Tværtimod, — de irriteres af dette Skæg, som dækker Muskelspillet omkring Munden; de vil have ren Besked, de vil vide, om den Mund, de kysser, er haard eller sanselig, sarkastisk eller drømmende, brutal eller kvindeagtig. Den moderne Kvinde stræber mod det Nøgnes Sanddruhed, og Kvindelæberne drages mod den skægløse Mund.

Ogsaa Kvindens personlige Uafhængighedsfølelse gør sig gældende. Hun anerkender ingen Hindring, hun finder sig hverken i, at Forældre, Overskæg eller andre Fordomme stiller sig mellem hende og hendes Elskov. Hun har Ret; de fjendtligt stikkende Skæghaar bryder Kyssets Inderlighed, Kysset paa den rent barberede Mund er intimere og fylder én med større og sødere Forventninger om det kommende.

Den moderne Samson har selv søgt sin Skæbne, og gladelig gør han sig til Filisterindernes Træl. Sukcesserne udvikler hans Selvfølelse, og ogsaa paa andre Omraader end det erotiske bliver han den Sejrende.

Alt valent, vegt og usikkert er forsvundet med Skægget. Den af Aaringers Skægvækst strammede Overlæbe gør hans Træk faste og markerede, det lyser ud af dem, at han er en Mand, som ved, hvad han vil, og det giver ham Rygrad og gør ham klar, kort og præcis. Det er en Fornøjelse at se to glatbarberede Fyrretyveaarige afgøre en Forretning. Der er ingen Slinger, ingen gensidig Gaaen af Vejen for mulige Ubehageligheder, intet dansk Øllebrød — det er en Amerikaner, der staar overfor en Amerikaner.

At saadanne Resultater frister til Efterlignelser, er naturligt, og rundt om os mejes Skæggene af som overmodne Aks

paa en gylden Kornmark. Der er kun den Forskel, at det her er Stubbene, som bærer Høstens Velsignelser.

Tidens Udvikling har forvandlet Tragedien til et Lystspil. Den moderne Samson er en lykkelig Mand!

Loulou Lassen.

Mellem Aviatikere

— Naa, er Svendsen glad over at være bleven forlovet?

— Ja, han svæver højt oppe i Skyerne!

Tvilsom Kompliment

Damen (til den ny Præst):
— Vi er alle saa glade for Deres Prædikener. Vi har slet ikke vidst, hvad Synd var, før De kom.

Før Slaget

Obersten: — Hvad er det med Dem, 47? De ryster jo. En god Soldat maa aldrig være bange.

47: — Jeg ryster bare af Kulde, Hr. Oberst, fordi jeg er saa koldblodig.

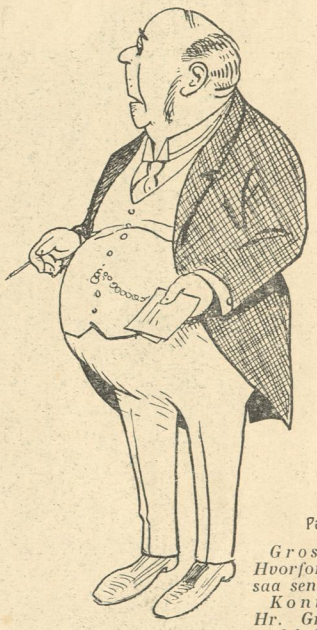

Paa Kontoret

Grossereren: — Hvorfor kommer De saa sent idag?

Kontoristen: — Hr. Grossereren maa undskylde, jeg har været paa Session.

Grossereren (misfornøjet): — De behøver da heller ikke at være med til alting!

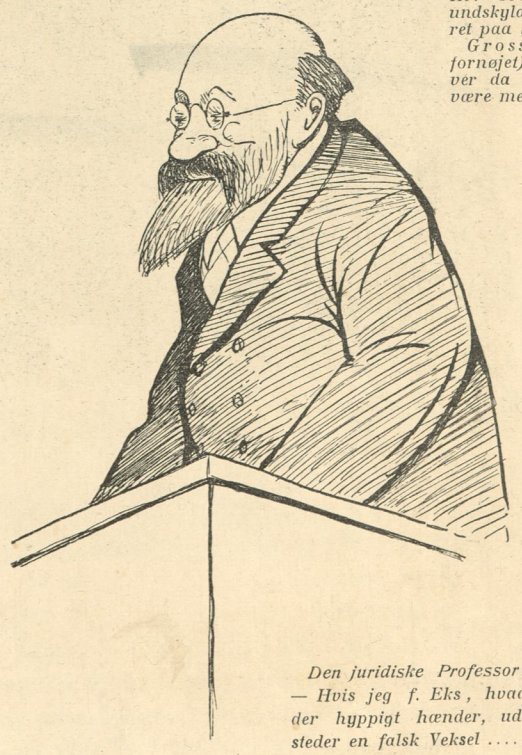

Den juridiske Professor: — Hvis jeg f. Eks, hvad der hyppigt hænder, udsteder en falsk Veksel .....

Ride Ranke

(Genfortalt paa Vers efter en gammel Anekdote)

Mel.: Joachim uti Babylon

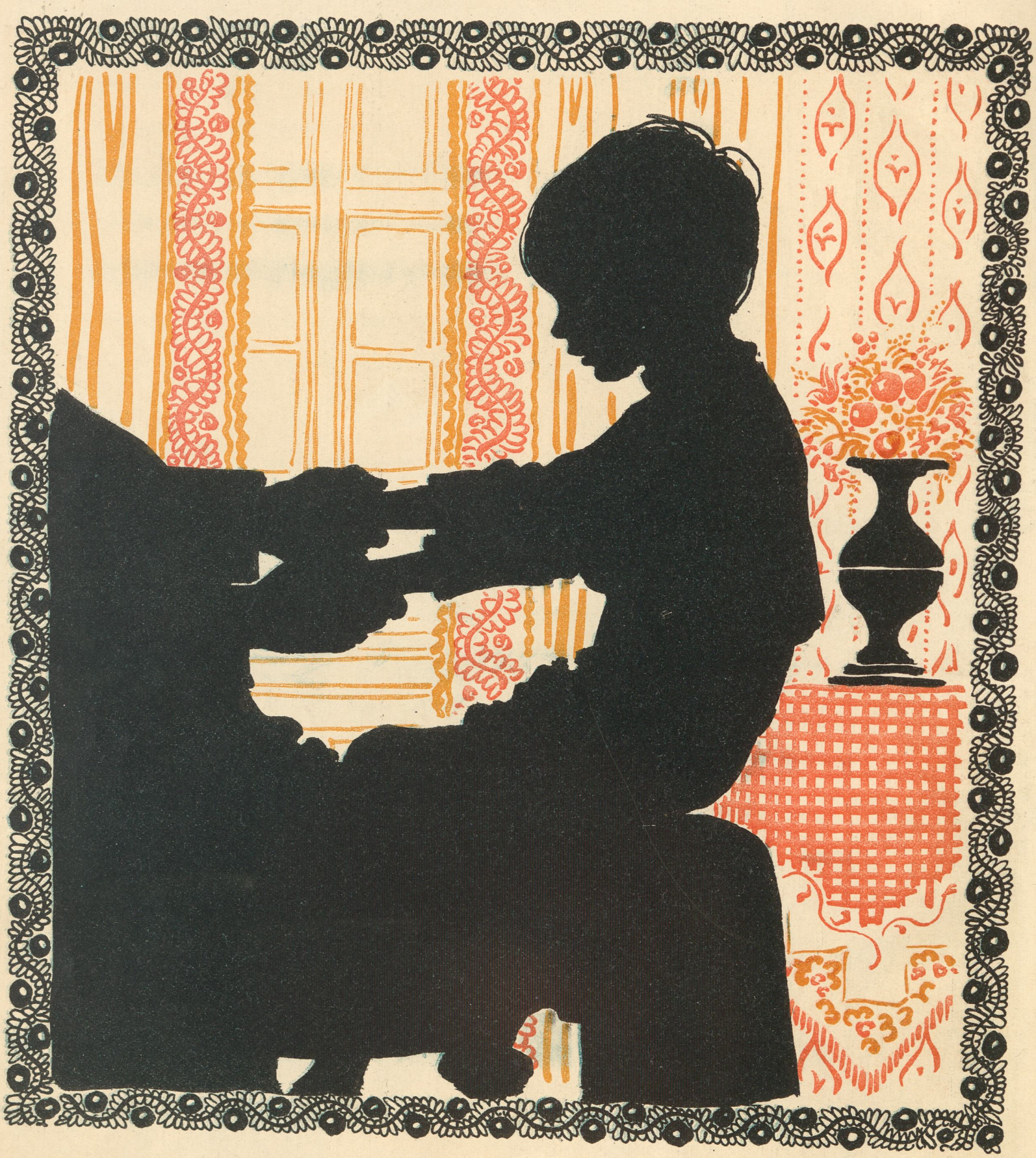

Far, tag op mig paa Skødet nu,
Far, jeg vil ud at ride,
jeg skal ride,
du skal bide,
du skal sige Pruh!
Far, ride Ranke, det er vældig Fest,
Far, ride Ranke, det er allerbedst,
jamen Jansen,
jamen Jansen,
han red bedre Hest!

Hvem er Jansen, du søde Smaa,
hvem er Jansen, saa svar da!
Ih, men Far da,
ih, men Far da,
ham du kende maa.
Ham jo Soldaten med den fine Snor,
ham som bestandig kom og saa til Mor
hele Tiden
lige siden
du tog væk ifjor.

Jansen han tog mig op paa Skød,
ih, hvor den Hest kunde ile,
mange Mile
uden Hvile —
ja, hvor han var sød!
Jamen, saa maatte han en Dag afsted.
Aa, Mor og jeg, vi vilde begge med.
Da han sa' os,
han tog fra os,
aa, hvor Mor saa græd.

Far, hvorfor si'r dog Hesten Stop,
Far, er du rent af Lave,
den skal trave.
vi skal lave
nu en rask Galop.
Far, ride Ranke, det er vældig Fest,
Far, men du rider ikke Ranke bedst,
nej, han Jansen,
nej, han Jansen,
han red bedre Hest!

Georg Kalkar

I Sommerferien.

(Af en Hornbækkers Liv).

Man vil ikke blive klogere. Det vil jeg heller ikke. Og hvert Aar tager jeg henrykt min Sommerferie, pakker travl og lykkelig min Kuffert, føler alt det pirrende ved Rejseforberedelserne og forestiller mig det dejlige Ferieliv, jeg nu skal til at leve i Hornbæk.

Nu er jeg her, øde og fortvivlet. Jeg har været her nogle Dage og har spaseret rundt paa Stranden og i Byen. Jeg iagttager de indfødtes jævne Liv og beskedne Boliger, men jeg maa tilstaa, at de ikke ægger mig til filosofiske Betragtninger. Jeg misunder ofte de Feriegæster, som drager paa Landet og nyder deres Liv i fulde Drag. De samtaler med de indfødte, sætter sig i Fiskerens Hytte, betragter hans Kones Kommode, undersøger de naive Nipsgenstande og lytter begærligt til alt hvad Fiskeren udtaler, og finder ham ejendommelig.

Og de føler, at de oplever noget nyt, gør Bekendtskaber med nye Forhold og undrer sig saare. Jeg misunder de Feriegæster, som drager til Skovs og ser paa Myrens flittige Færden, og falder i Staver over Naturens Forunderlighed og skriver det hjem i et Brev paa otte Sider.

Jeg hører til dem, der paa Forhaand kender Myrens Liv (og ved hvor planløs Myrens Faren frem og tilbage er) og som ikke kan falde i mere Forbavselse over en Fiskers Udtalelser, naar jeg har Ferie, end jeg til daglig kan forbavses over min Urtekræmmers Filosofi, naar jeg ikke har Ferie. Og Kommoden sætter mig ikke i Stemning.

Men saa har jeg lagt mig efter at betragte Københavnerindernes Færden herude, og selv om jeg synes, den er ligesaa planløs som Myrernes, interesserer den mig dog.

Og jeg har oplevet en ubetydelig Ting, som jeg vil fortælle.

Her ligger en Masse Damer med deres Børn herude. De ligger her for Børnenes Sundheds Skyld, mens deres Mænd gaar inde i Byen og nyder Savnets frydefulde Smerte. Men om Mændene kunde se de drømmende Øjne, deres Hustruer lader glide over Plankeværkerne ud paa Vejen og ud over Havet — mest dog paa Vejen, saa vilde der maaske blive sat et Ægtemandstog til i Gang paa Jernbanelinien, foruden det, vi har om Lørdagen.

Jeg har særlig lagt Mærke til Grosserer Jensens smukke Frue. Jeg kender hende ikke, men Manden har jeg truffet.

Ham synes jeg godt om, og nu saa jeg altsaa, at Konen ogsaa var omgængelig . . . ja, hvor syntes hun dog omgængelig, naar hun stod der i den lille sandede Have med Soluret og de tørre Solsikker! Hvilke Øjne! Og som hun saa paa mig! Saa gæstfri Øjne har kun Københavnerinder i Hornbæk.

I og for sig var der ikke noget at betænke sig paa. Fru Jensen var aabenbart alene i Huset — jeg kunde frit træde ind.

Men jeg hører nu ikke til dem, der straks springer over Plankeværket, og derfor gik jeg videre. Det var jo heller ikke saa galt, om jeg kunde lokke Fru Jensen ud af Haven og hjem til mig. Og derfor satte jeg mig hjem i min egen Have og ventede.

Man maa trække Tiden ud, naar man er paa Landet.

Man bør skabe Forhindringer, naar Forhindringerne ikke vil komme af sig selv. Ellers kommer den Skuffelse, der jo skal komme, altfor hurtigt.

Jeg tog ikke Fejl. Fru Jensen mobiliserede sig en Time efter med sit pæneste Strandtørklæde og et livligt spansk Sjal, som hun snoede saaledes om sit Legeme, at det var ganske forfærdeligt at sidde stille i sin Have og se paa det. Jeg sad nemlig stille. Ogsaa da hun gav sig til at rette noget paa sin Støvle, saa jeg saa det glatte Ben . . .

Fru Jensens Hensigter var reelle nok. Jeg behøvede ikke at overanstrænge mig. Jeg tøvede, for jeg tøver altid. Chancen kommer altid igen, og gør den ikke det — saa i Guds Navn: Bedst det, som sker.

Saa tænkte jeg lidt paa Grosserer Jensen, der nu sad og sled paa sit Kontor inde i Byen. Stakkels Jensen — dette ender galt!

En Time efter passerede Fruen atter min Havelaage, og nu var det saa tydeligt at se paa hende, at hvis jeg ikke straks gav mig til at tiltale hende, vilde hun anse mig for at være en ubehøvlet Flab. Men det hjalp ikke, nu var jeg bleven stædig . . .

Denne Gang fortrød jeg . . . men gudskelov, Fru Jensen var langmodig, og næste Dag kom hun igen.

Jeg stod ved min Havelaage og kiggede nedad Vejen. Der kom hun — ikke alene. Denne Gang havde hun sin lille fire-femaarige Dreng med sig, en yndig Dreng, der lignede Moderen.

Paa lang Afstand saa hun mig og skiftede let Farve, men gav sig saa til at tale til Drengen. Hvor den Dreng dog flatterede Fru Jensen! Hvor det var snedigt af hende at tage ham med! Jeg stod fuld af Beundring og Betagelse og lænede mig ud over min Hæk.

Den unge Moder og hendes Søn kom nærmere. Hun snakkede meget højt til ham, for jeg skulde jo høre det. Hun konverserede ham om Far, der var i Byen og først kom ud paa Lørdag med dejligt Legetøj. Hvad tror du, han har med, Mor? spurgte Drengen med store Øjne. Men nu var de saa nær ved mig, at Moderen glemte at svare. Hun saa sejrsbevidst paa mig, og jeg var blændet. Jeg traadte ud af min Have, og vi mødtes. Jeg lettede paa Hatten, og hun smilede rødmende, og jeg sagde mit Navn. Aa, hun kendte mig. Hendes Mand havde talt saa meget om mig.

Jeg vilde lige til at byde hende indenfor. Terningerne var kastede, Jensen var færdig — men saa kom jeg til at se paa den lille Jensen, der stod der ved Siden af sin Moder og ventede paa Svar.

— Sikken en sød Dreng, sagde jeg og tog ham under Hagen.

Men ved mig selv mumlede jeg pludselig noget brutalt:

— Og ham bruger Kællingen som Reklameskilt!

Jeg klappede atter Drengen, og han snakkede frimodigt og tillidsfuldt til mig. Og saa tog jeg ham ved Haanden, og saa fulgte jeg ham og Fru Jensen hjem til deres egen Havelaage, Fru Jensen var bleven lidt tavs og mut.

Ved Havelaagen skiltes vi, og jeg gik til Jernbanestationen og tog det første Tog til København. Jeg var bleven grebet af en ubegribelig Længsel efter Grosserer Jensen. Da jeg kom til Byen, ringede jeg til ham i Telefonen og sagde, jeg var alene i Byen og trængte til at spise en rigtig Mandfolkemiddag.

Det passede Jensen udmærket, og vi etablerede os, han og jeg, i en fortrolig Klynge, og vi drak og spiste godt Mad og Vin og røg fede ægte Cigarer. Vi syntes rigtig godt om hinanden, og vi blev siddende længe, og jeg fortalte ham, at jeg havde set hans lille Dreng ude i Hornbæk, og jeg talte saa begejstret om den lille Dreng, at Jensen sad og fik Taarer paa Øjenvipperne.

Og Jensen vidste endda ikke, hvor smukt og kærligt hans lille Dreng havde fredet om hans Pande.

Men ude i Hornbæk gik Fru Jensen rundt og sagde om mig, at jeg var meget rar, men om Erotik havde jeg ikke det mindste Begreb.

Julius Magnussen.

Da Tæppet faldt

Teaterdirektøren (til Regissøren): — Jeg synes, der var nogen, der klappede.
Regissøren (der kigger ud gennem Hullet i Tæppet): — Nej, det var bare Forfatteren, der fik en paa Kassen.

Logisk

Dommeren: — Ja, saa! De har været fuld, og nu kan De ikke betale Bøden. Saa maa De sidde den af. De skulde ikke øde Deres Penge til at drikke Dem fuld for, saa havde De nu haft Penge til at betale Bøden med.

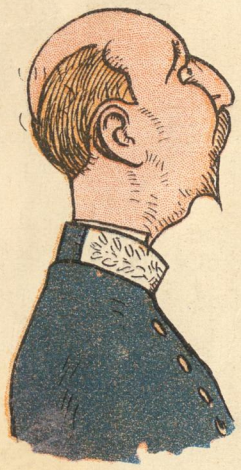

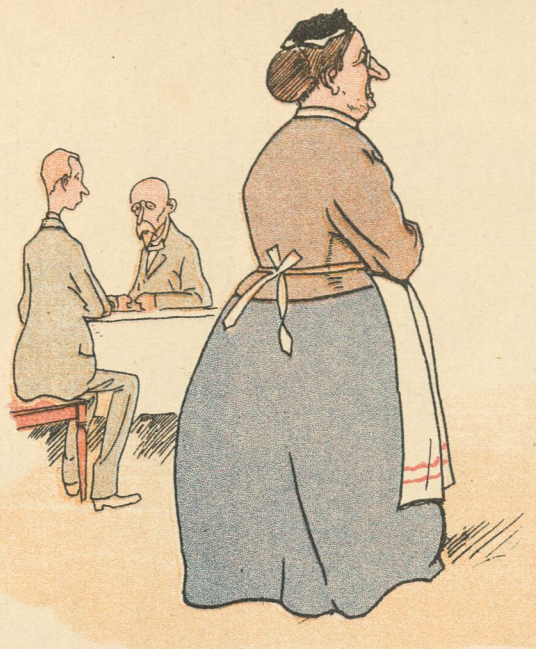

De søde Børn.

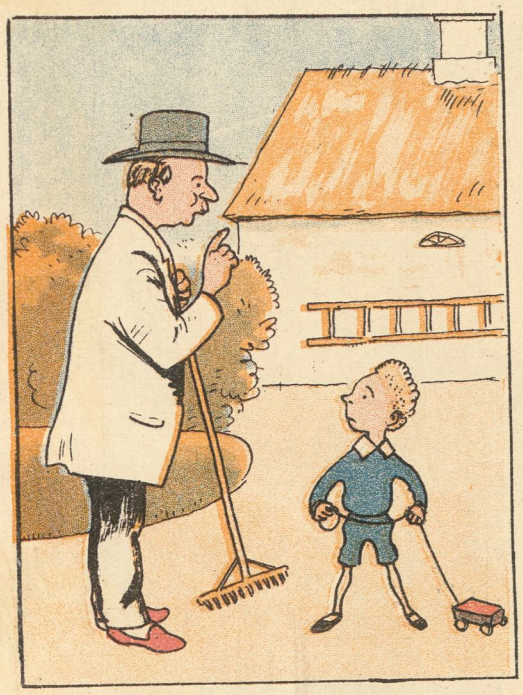

Pastor X hører en Dag lille Hans sige »Katten rive mig« og lover ham en Femøre, mod at han aldrig mere bruger det Ord.

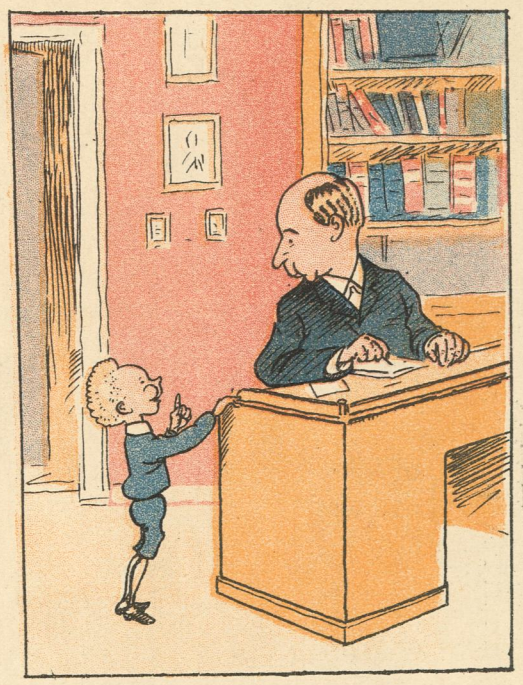

Nogle Dage efter kommer lille Hans og siger: — Nu kan jeg et uartigt Ord, til en Krone.

Fra Pensionatet.

Fruen (til Hr. Petersen, der kommer for sent til Frokost: Ja, jeg maa sige Dem, det er forbi med Kaffen i Dag.

Petersen: — Det undrer mig ikke, for den har været forfærdelig svag i den sidste Tid.

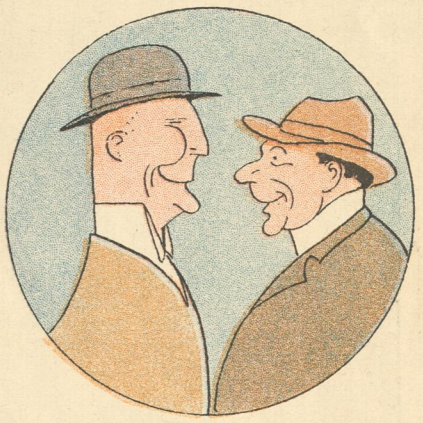

— Petersen maa jo tjene mange Penge paa sin Osteforretning. Og oven i Købet meget let.
— Hvorfor mener du?
— Jo, for hans Oste gaar af sig selv!

Den unge Ægtemand har for første Gang i kvalfuld Angst staaet og ventet udenfor Sovekammerdøren.
Endelig gaar Døren op, og Jordemoderen præsenterer ham et Par Tvillinger.
— Hva'be'har! . . . Skal . . . skal jeg vælge?

— Sig mig, min gode Mand, hvor ligger Gæstgivergaarden?
— Jeg vil raade Dem til at tiltale mig lidt høfligere, svarede den anden harmfuld. Jeg er Byens Borgmester og aldeles ikke nogen god Mand.

Nytaarsballet

— *Holder De af Østers, Frøken?*
— *Har jeg givet Dem nogen Grund til at tro det?*

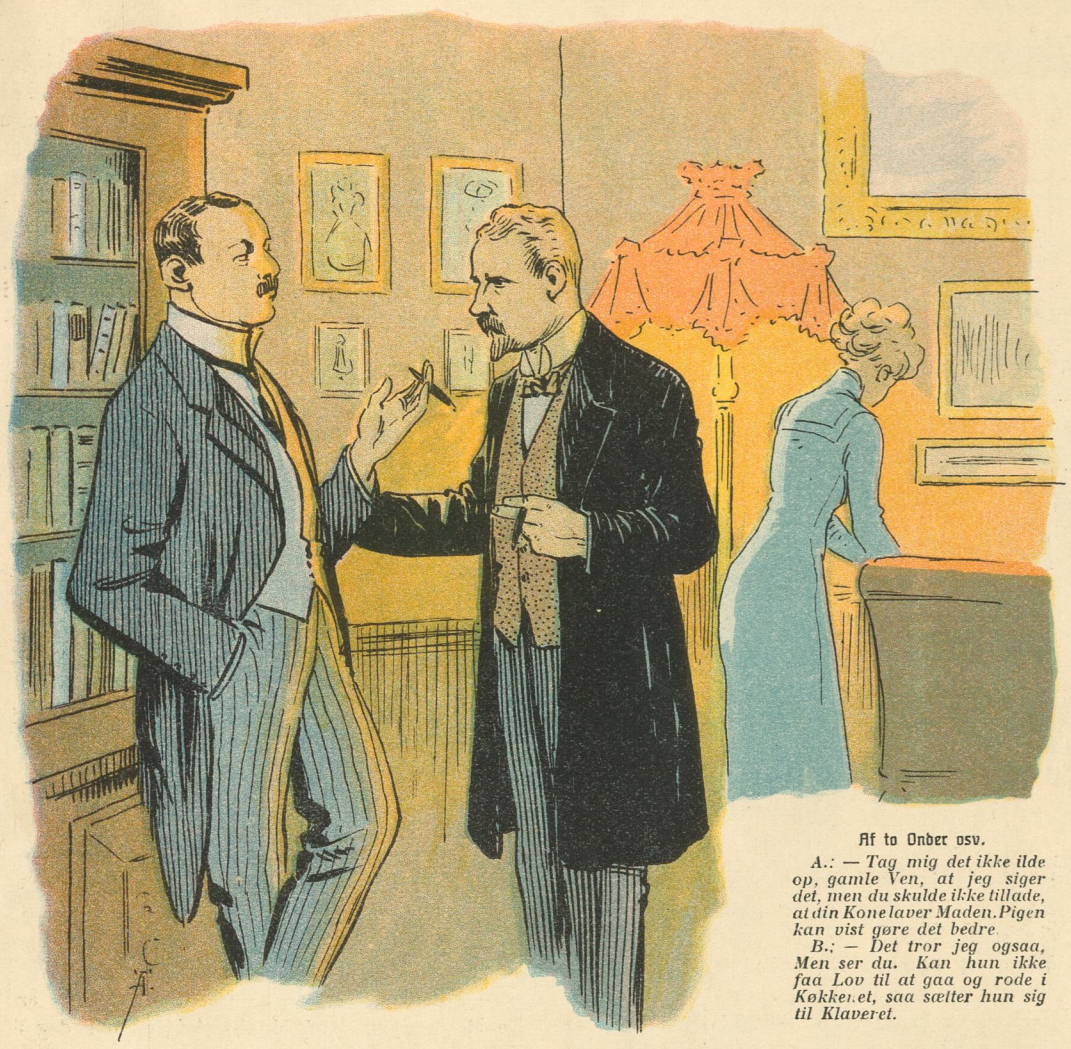

Af to Onder osv.

A.: — Tag mig det ikke ilde op, gamle Ven, at jeg siger det, men du skulde ikke tillade, at din Kone laver Maden. Pigen kan vist gøre det bedre.

B.: — Det tror jeg ogsaa, Men ser du. Kan hun ikke faa Lov til at gaa og rode i Køkkenet, saa sælter hun sig til Klaveret.

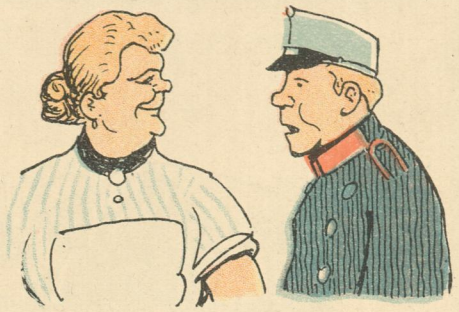

Afvisning.

Han: — Frøken Anna, har De da slet ikke lidt tilovers for mig?

Hun: — Nu skal jeg se ad i Spisekamret!

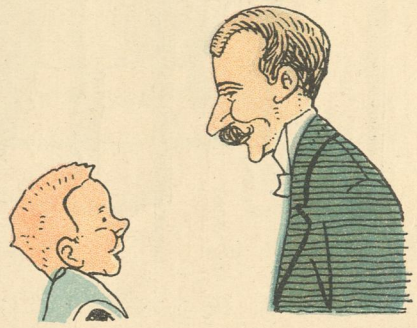

Moderne.

Faderen: — Vil du helst have en lille Broder eller en lille Søster?

Lille Hans: — Hvis jeg maa vælge, vil jeg helst have et Aëroplan.

En vild Nat.

Det gav en svag Trækning i den pæne unge Mands Arm, idet han gik forbi vort Bord. Det var som om han instinktmæssig vilde til at hilse, men tog sig i det, han blev lidt rød og stirrede lige ud i Luften.

— Kendte Du ham, spurgte jeg min Ven.

Min Ven svarede, medens han haanlig — ligegyldig pustede Røg ud mellem Læberne:

— En lille bitte Smule!

— Hvem er det, spurgte jeg, ikke fordi det i Virkeligheden interesserede mig det mindste, men for i den milde Sommeraften udenfor Kaféen, hvor vi en halv Time havde siddet og daset, ganske tavse, at holde Samtalen gaaende, nu da den mod Forventning var kommen i Stand.

Min Ven svarede med stor Alvor:

— Det er mit første Offer i Hasardspil.

— Jeg vidste ikke, sagde jeg, at Du var professionel Spiller, og var det ikke saa varmt, vilde jeg efter denne Oplysning lade min *Amer* flytte over til et andet Bord.

Min Ven svarede:

— Før Du tilføjer vort aargamle Venskab den Tort, maa Du først høre mig.

Jeg strakte mig magelig i Kurvestolen, der knagede under mig.

— Fortæl bare, sagde jeg, Du skal ikke bryde dig om, hvis jeg lukker Øjnene nu og da, det betyder ikke noget, og forskellige meget elskværdige Personer har forsikret mig, at jeg næsten ikke snorker.

Saaledes opmuntret fortalte min Ven:

— Du ved selv, hvor man kan kede sig saadan en Aften, hvor man ikke ved, hvad man skal tage sig til. Enhver Ungkarl kender jo disse Pavser i sin Tilværelse, hvor det gamle er forbi eller saa godt som forbi og det ny ikke begyndt. Hvad skal man gøre? Gaa ud, sidde hjemme? Drikke sig fuld? Eller maaske ovenikøbet læse en Bog?

— Haha! indskød jeg.

— Haha, gentog min Ven, Du ser altsaa selv! Naa, jeg sidder paa Stamkafeen og sluger en tungsindig Whisky, da mit Blik falder paa den unge Mand, Du nylig saa. Af den Maade, hvorpaa han hurtig tog Øjnene til sig, kunde jeg se, at han havde iagttaget mig nøje og længe. Der var øjensynlig, at den naive Ungersvend, der lige var debuteret i Livet, med Ærefrygt studerede den berømte Levemand.

— Naa, naa, sagde jeg.

— Undskyld, sagde min Ven, skal jeg fortælle Dig Historien, maa jeg gøre Situationen anskuelig for Dig. Naar man, som vi, naar op mellem tredive og fyrre, vil der altid være nogle Ynglinge, — endnu næsten i Overgangsalderen og begærlige efter selv at styrte sig ud i det Gaadefulde, der hedder Livet — som vil betragte os med Ærbødighed og hemmelig Rædsel.

— Gud, hvor det kan være mig ligegyldig, sagde jeg.

— Mig ogsaa. Men saadan er det. Og han var en af dem. Naa ja, saa rejste jeg mig, gik sløvt over Gulvet og præsenterede mig. Han for i Vejret, højrød i Hovedet, ude af Stand til at skjule sin Overraskelse og Glæde. Jeg husker, at han i Befippelse var lige ved at vælte sine Spejlæg i Maderasky. Vi drak en Whisky sammen, talte lidt om Kvinderne, som vi begge saa ned paa — han dog ikke i fuldt saa overbevist en Tone, som jeg — og besluttede at tilbringe Resten af Aftenen sammen. „Men ikke noget med Pigebørn“ sagde jeg træt, og han skyndte sig at svare: „Nej, nej“ med et Ansigt, der røbede Skuffelse. Og saa foreslog jeg ham et Parti Écarté hjemme hos mig selv. Jeg saa, at han blegnede, men Tilbudet var for ærefuldt til at det kunde afvises. Det var som Franskmændene siger en Occasion. Afviste han denne Lejlighed til at

faa Foden indenfor det fashionable københavnske Solderi. . .

— Nu praler Du igen paa en afskyelig Maade, indskød jeg.

— Du er dog latterlig, sagde min Ven, jeg praler jo aldeles ikke. Jeg søger bare at gøre Dig den unge Mands Tankegang og Motiver begribelig.

— Ja, Tak, men Du er ikke Lærer ved Aandssvageinstitutet. Jeg har forstaaet det. Kør Du bare paa.

— Ja, ja, sagde min Ven og sukkede med den miskendtes Mine, jeg fik jo altsaa min Tjener vækket og et Spillebord gjort i Stand. Vi fik ogsaa en rigtig hyggelig lille Souper serveret. Og vi begyndte at spille, og jeg kunde se, allerede da han tog de første Kort op, at hans Fingre dirrede. Jeg havde til en Begyndelse foreslaaet 5 Kr. Partiet, og han havde med et korrekt Buk akcepteret.

— Sig mig, sagde jeg, hvad var den unge Mands Bestilling om Dagen?

— Han var, oplyste hans Visitkort, Assistent i en Sparekasse, jeg formoder med en Gage af 100 Kr, om Maaneden. I Kraft af hans Stilling maatte jeg altsaa gaa ud fra, at han var vant til at omgaaes. Tal. Om Écarté havde han ikke meget Begreb. Men jeg sad bare og legede lidt med Kortene, bluffede ad Helvede til, købte og smed, som det faldt mig ind, kort sagt, jeg eksperimenterede, og han vandt, saa da jeg en Times Tid efter foreslog ti Kroner Partiet, havde han ikke det mindste derimod. Hans Kinder blussede, hans Øjne lo fornøjede, og hans usikre Fingre tændte med Besvær en balstyrig Cigar. I det Øjeblik følte han, at han var skabt til Levemand.

Min Ven fortsatte:

— Naa, men Lykken vendte sig, eller rettere sagt, jeg gav mig til at spille, og efter en halv Time havde Fyren tabt en halv Snes Partier netto, hans Pande var klam og karmoisinrød, og hans Øjne hang kummerfuldt og bebrejdende ved Mærketavlen. „De spiller fortræffelig Écarté, sagde jeg til ham, man kan se, De har Øvelse og Koldblodighed, de to Ting, det først og fremmest kommer an paa. Men De har haft et forbigaaende Uheld, hvad siger De til 25 Kr. Partiet?“ Og jeg legede skødesløst med Kortbunken.

I den unge Mands Hjerne foregik Ting, som jeg bildte mig ind at kunne forstaa. I sin stigende Rus søgte han forgæves at opstille Beregninger; den sidste Rest af hans Fornuft prøvede paa at dæmme op; men hvad skulde han gøre? Han kunde allerede nu ikke betale mig. Og hvorfor skulde Heldet ikke kunne vende tilbage? Han skænkede sig et nyt stort Glas, slog ud med Haanden og fejede med det samme en Askeskaal paa Gulvet, og sagde med tyk og grødet Stemme: „Som De ønsker! 25 Kr.“

Og nu fulgte en vanvittig Scene. Undertiden maatte jeg tage mig selv til Hovedet, og jeg følte mig fristet til at ringe paa Tjeneren for at spørge ham, om det virkelig var mig, der sad her overfor dette berusede Barn, der ikke anede, hvad han gjorde. Den fuldkomne idiotiske Desperation havde efterhaanden grebet ham, han spillede uden Tanke eller Metode, kastede til paa maa og faa, købte, naar han skulde have beholdt sine Kort, og beholdt dem, naar han skulde have smidt dem. Alt i et dunkelt og vanvittigt Haab om det store Mirakel,

der skulde fri ham ud af denne Elendighed. Og hver Gang, jeg foreslog en Forhøjelse, gik han med. Nu var vi oppe paa 100 Kr. Partiet. Naa, men jeg skal ikke pine Dig. . .

— Tak, indskød jeg.

— Ved Firetiden, da Lyset begyndte at smutte ind mellem Portiererne, besluttede vi at standse. Jeg gjorde Regnskabet op, jeg havde vundet mellem 2400 og 2500 Kr. Min Gæst sad sammensunken i Stolen, den gryende Dag belyste hans grønne Ansigt, i hvilket Øjnene stod stive af Rædsel, hans Øreflipper strittede blodfyldte, jeg saa vist paa ham, og han maatte jo nu til det. Saa sagde han lavmælt:

— Jeg kan ikke betale.

— Gudbevares, sagde jeg (og lod, som om jeg misforstod), det haster jo ikke iaften.

Og jeg føjede til i en munter, spøgende Tone:

— Selv efter de strængeste Begreber om Æresgæld har De jo fireogtyve Timers Frist.

Men han blev ved:

— Jamen, jeg kan heller ikke betale om fireogtyve Timer.

— Ja, ja, sagde jeg godmodig, saa siger vi otte og fyrre i Stedet for, det gør heller ikke noget.

Men da jeg saaledes stoppede ethvert Forsøg fra hans Side paa at komme til en Forklaring, brast det for ham, og pludselig saa jeg min Gæst — den vordende Levemand — synke helt sammen i sig selv, han lagde Armene foran paa Bordet, og Hovedet sank forover, saa at Ansigtet var skjult, og han hulkede voldsomt.

— Men Gud dog, sagde jeg, unge Mand, er De blevet syg? Hvad i Alverden er der dog i Vejen?

Han svarede mig ikke, og det eneste Ord, han kunde fremstøde, var et fortvivlet:

— Moer, Moer! Aah, Moer!

Og, det syntes jeg, var saa rørende. Denne lange Fyr, der af rent Snobberi og den pure Fejghed var kommet i en saa frygtelig Situation, havde ingen anden Udvej end et treaars Barn, at raabe paa sin Moder. Hele Masken var gledet af ham, han var nu kun en stor fortvivlet Dreng uden den fjerneste Levemands-Aspiration af nogen Art. Og ogsaa jeg blev svag og syntes, at det var Synd at drive det videre. Jeg lænede mig over Fyren, klappede ham paa Skuldren og sagde: „Naa, naa, det var jo Spøg, det hele. Men se nu at komme hjem! Og tør Deres Øjne! Det ser jo rædsomt ud at se et voksent Mandfolk græde.“ Og jeg maatte hjælpe ham i Tøjet og telefonere efter en Bil og snakke godt for ham. Efterhaanden kom han ogsaa til sig selv igen, Holdningen vendte tilbage, og da Bilens Tudesignal lød, var det med et virkelig korrekt, maaske noget stift Buk, han hilste mig til Afsked.

— Jeg stoler paa, sagde han, at vi som Gentlemen ikke omtaler for nogen, hvad der iaften er passeret.

Med et Buk fra min Side bekræftede jeg denne Aftale, uden et Smil, og han rullede bort. Ja mere er der ikke.

— — —

Min Ven havde sluttet sin lange Beretning og saa nu paa mig med et Udtryk af falsk Beskedenhed, som om han satte Pris paa at høre, hvad jeg mente om Historien.

— Hvad er det, Du vil, sagde jeg. Hvorfor stirrer Du saadan paa mig, efter at have fortalt mig en vidtløftig Historie, der ganske mangler Pointe? Vil Du have, at jeg skal indrømme, at Du er en af de største Labanor, jeg har truffet? Det skal jeg gerne!

Vald. Koppel.

Til Amerika

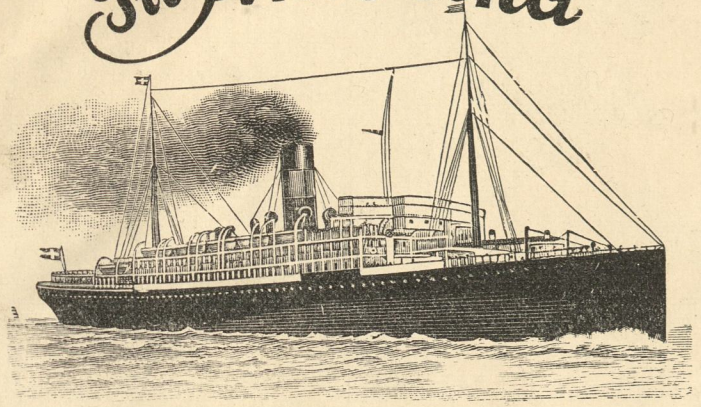

Eneste Direkte
Post- og Passager Forbindelse
Kjøbenhavn—New-York
med
Skandinavien-Amerika Liniens
store Dobbeltskruedampere
„Oscar II“ — „Hellig Olav“ — „United States“
og **„C. F. Tietgen“.**

Komfortabelt udstyrede *1ste* og *2den Kahytter*. — Store Spisesaloner, hyggelige Dame- og Rygesaloner, Badeværelser, Promenadedæk etc. — Separatkamre for *3die Klasses* Passagerer. — *Elektrisk* Lys overalt. — *Marconi's traadløse* Telegraf ombord. — *Alt nyt* og *moderne* indrettet. — *Moderate* Overfartspriser. — *Ill. Haandbøger* tilsendes *gratis*, og Billetter udstedes til Punkter overalt i Amerika, Kanada og oversøiske Pladser.

Passager-Afdelingen, Kongens Nytorv 8. Telefon 4700.

Telefonen smitter, hvis den ikke renses af

Nerolit A/S

for Telefon - Desinfektion og Rensning.

Nytorv 7. **Telf. 8947.**

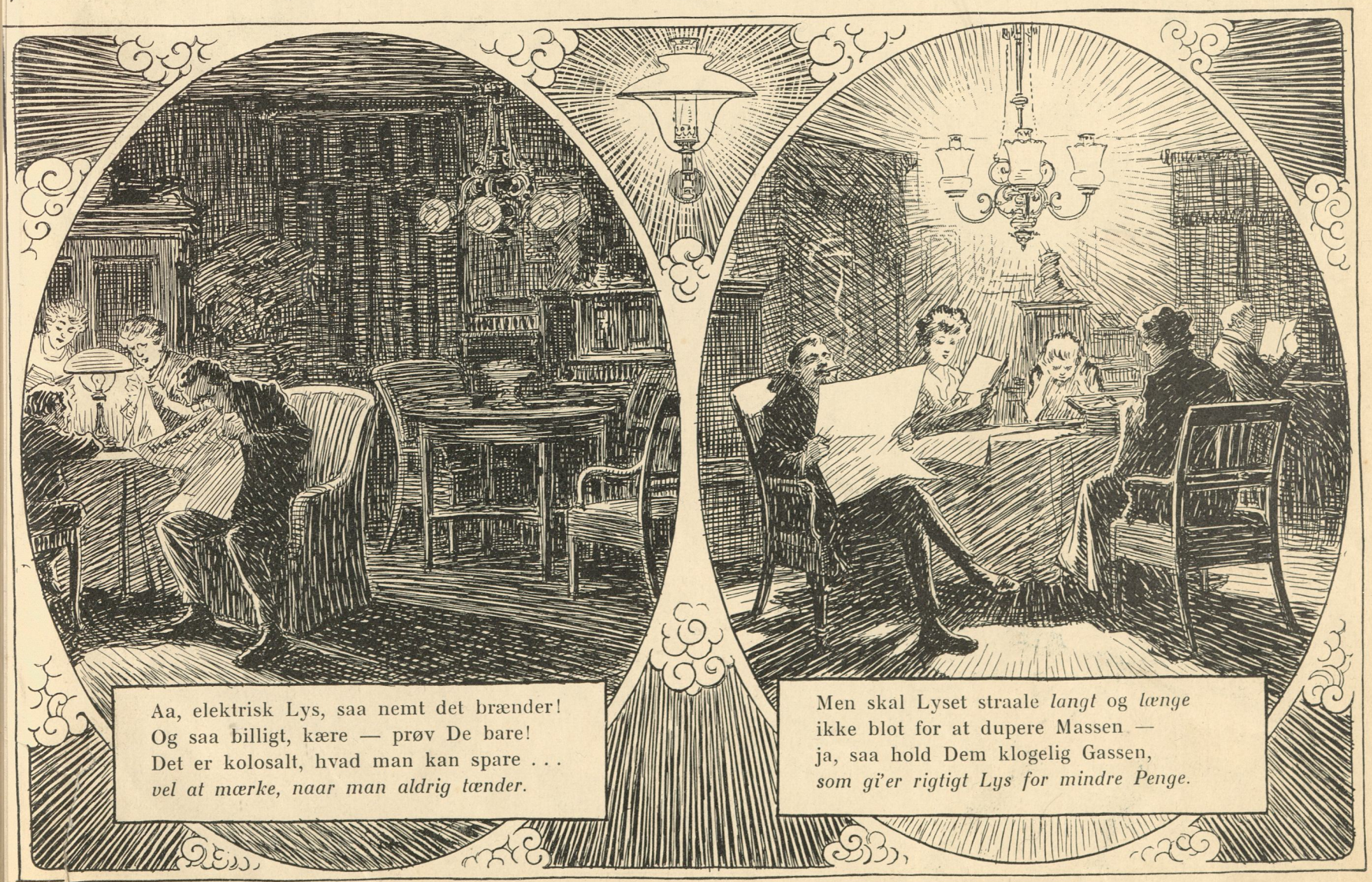

Aa, elektrisk Lys, saa nemt det brænder!
Og saa billigt, kære — prøv De bare!
Det er kolosalt, hvad man kan spare . . .
vel at mærke, naar man aldrig tænder.

Men skal Lyset straale *langt* og *længe*
ikke blot for at dupere Massen —
ja, saa hold Dem klogelig Gassen,
som gi'er rigtigt Lys for mindre Penge.

KLODS-HANS
DANMARKS
ENESTE
VITTIGHEDSBLAD
Illustreret af Landets første Kunstnere
Skrevet af Landets vittigste Penne
HOVED-EKSPEDITION:
8 STORMGADE 8
3 Kr. pr. Kvartal
MASKEN
DANMARKS
MEST UDBREDTE
TEATERBLAD
Skrevet af en Række danske Dramatikere
og Teaterjournalister
Rigt illustreret. Aktuelt
HOVED-EKSPEDITION:
8 STORMGADE 8
1 Kr. 25 Øre pr. Kvartal

En ung Baron — foruden Land, —
skal mellem tre Gudinder,
af Skønhed, vælge den, just han
som bedste Kusk nu finder.

Den første, skøn som Aveny,
er klog som ikke mange,
men hun er sikkert altfor dyr!
det gør Baronen bange.

Den anden, ravnsort, kaad og høj,
til Skønhedspris er værdig.
Men hun er smagløs med sit Tøj:
saa er Baronen færdig.

Den tredje, sirlig i sin Pryd,
vil blive Baronessen.
Hun har den største Kvindedyd:
at købe Tøj i Messen.